

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

12. LISTOPADU 2006

Z obsahu:

Pavel z Tarsu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. října 2006
- strana 2 -

Láska nezná odpočinku

Bl. Albert Marvelli
(1918-1946)
- strana 4 -

Svatý otec vydal příkaz...

Pina Baglioni
- strana 6 -

Vzpomínky na spolusestry v těžkých dobách

- strana 7 -

Země, kde chybí místo pro děti

Rozhovor s P. Antoniem
Lorenzem Rendonem OMI
- strana 8 -

Svatá Anežka Česká

- strana 9 -

Co čeká na lidstvo? (3)

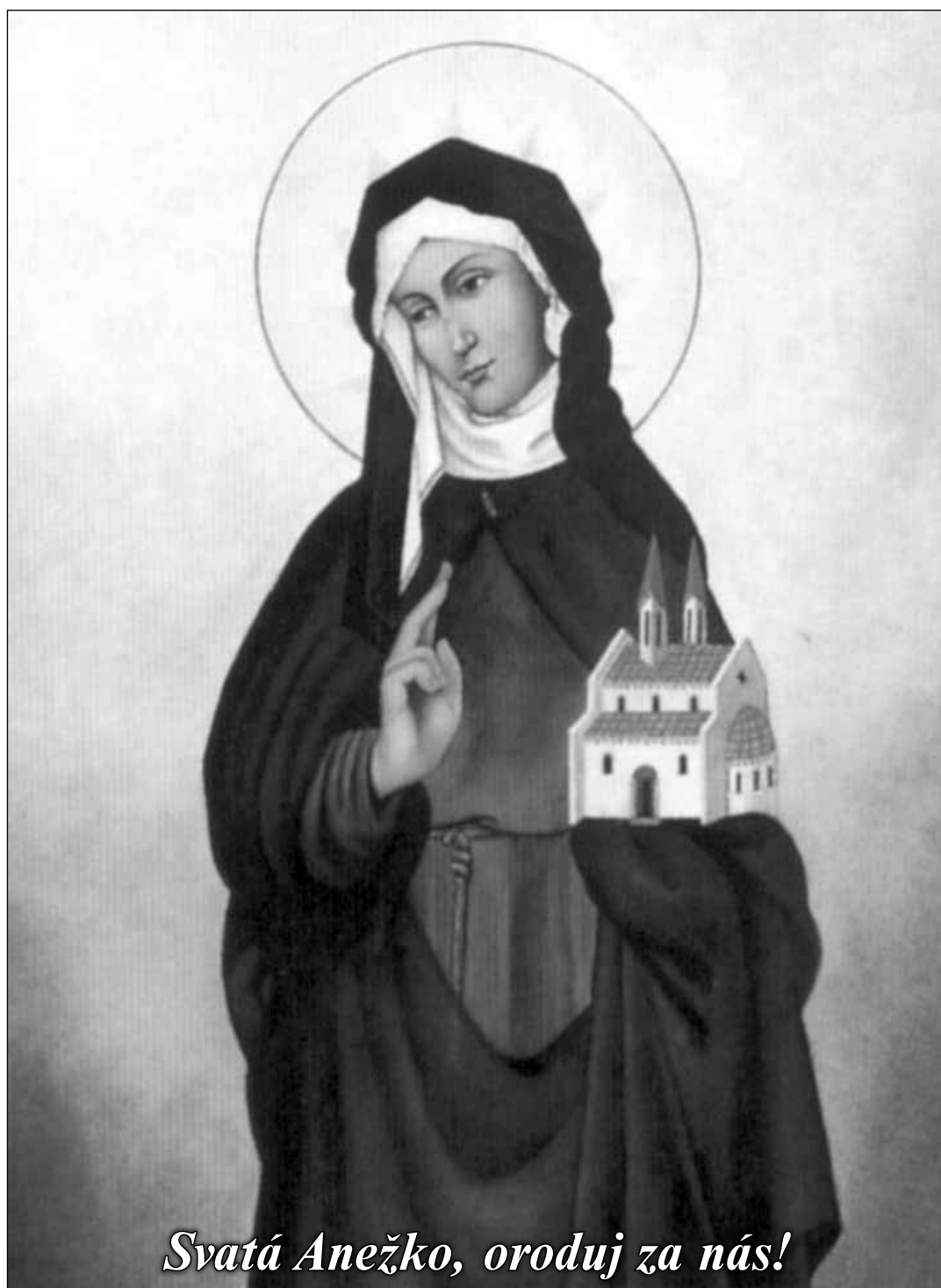
Willi Studer
- strana 10 -

Muslimové se stávají křesťany i přes hrozby smrti

- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (80)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Svatá Anežko, oroduj za nás!

Uzavřeli jsme naše úvahy o dvanácti apoštolech, které Ježíš povolal přímo za svého pozemského života. Dnes se začínáme blíže seznamovat s postavami jiných důležitých osobností prvotní církve. I ony často položily život za Pána, za evangelium a za Církev. Jedná se o muže a ženy, kteří, jak píše Lukáš v Knize skutků, nasadili *svůj život pro jméno Pána našeho Ježíše Krista* (Sk 15,26).

Hvězda první velikosti

První z nich, kterého povolal sám zmrtvýchvstalý Pán, aby i on byl pravým apoštolem, je bez pochyby Pavel z Tarsu. Září jako hvězda první velikosti v dějinách Církve, a to nejen v jejích počátcích. Svatý Jan Zlatoústý ho vyzvedává jako osobnost, která přímo převyšuje mnoho andělů i archandělů (srov. Chvalořeč 3,7). Dante Alighieri v Božské komedii, inspirovaný Lukášovým vyprávěním v Skutcích apoštolů (srov. 9,15), ho definuje prostě jako „nádobu vyvolenou“ (Peklo 2,28), což znamená: nástroj Bohem předem vyvolený. Jiní ho nazývají „třináctým apoštolem“ a on si skutečně žádá, aby byl pravým apoštolem, protože ho povolal sám Zmrtvýchvstalý, anebo přímo „prvním po Jedním“. Jistě, po Ježíši on je v prvopočátcích osobností, o které jsme nejvíce informováni. Máme totiž nejen vyprávění, které zanechal Lukáš ve Skutcích apoštolů, ale také celý soubor listů, které pocházejí přímo z ruky apoštola Pavla a které nám nezprostředkovaně odhalují jeho osobnost a jeho myšlení. Lukáš nás informuje, že jeho původní jméno je Šavel (srov. Sk 7,58; 8,1 atd.), hebrejsky Saul (srov. Sk 9,14.17; 22,7.13; 26,14), jako král Saul (srov. Sk 13,21), a byl židem v diaspoře, protože město Tarsus leží mezi Anatolií a Sýrií. Velmi brzy odešel do Jeruzaléma studovat od základu Mojžíšův Zákon u nohou slavného rabína Gamaliela (srov. Sk 22,3). Naučil se také tvrdému ručnímu řemeslu, vý-

robě sítí (srov. Sk 18,3), což mu později mělo umožnit, aby si sám zajišťoval obživu, aniž by zatěžoval církev (srov. Sk 20,34; 1 Kor 4,12; 2 Kor 12,13-14).

Z pronásledovatele apoštol

Rozhodující bylo pro něho seznámit se s komunitou těch, kteří se prohlašovali za Ježíšovy učedníky. Přišel k nim, aby se dověděl o nové víře - nové

„cestě“, jak se říkávalo - která stavěla do svého středu nejen Boží Zákon, nýbrž spíše osobu Ježíše ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, s níž bylo spojováno odpuštění hříchů.

Jako horlivý žid pokládal takové poselství za nepřijatelné, přímo pohoršující a cítil proto povinnost pronásledovat Kristovy následníky i mimo Jeruzalém. Šavel byl právě na cestě do

EDITORIAL

Evangelium čtené na jedné z posledních nedělí církevního roku obrací naši pozornost k otázce, jaká je v Božích očích hodnota daru, který mu přinášíme.

Lekce, ke které svolal Pán své učedníky k chrámové pokladnici, následovala bezprostředně poté, co odsoudil falešnou a pokryteckou formální zbožnost, kterou se vyznačovali právě ti, kteří ze své profese měli být vzorem opravdové služby Bohu. To, co mělo být u bohatých dárců obětí přinesenou Bohu, bylo ve skutečnosti zalichocení sobě samým. Tito pokrytci se jen předváděli, co všechno si mohou dovolit. Neměli na mysli Nejvyššího, ale jen sebe, své vlastní výhody, pohodlí a sebezalíbení. Předváděli názor-

ně, jak je možné se i v chrámě klanět místo Bohu spíše sobě samému. To, co nám nápadně ukazuje na jedné straně okázalé dary z nadbytku a na druhé straně vdovin haléř, netýká se tedy pouze příspěvků do chrámové pokladnice, ale všeho, čím jsme Bohu povinni. Bohu nejde o naše dary, ale o nás samotné. Jinými slovy: Bohu, věčné Pravdě, jde o naši opravdovost.

Bůh ocenil vdovin chudícký dar, protože chudá žena ho opravdu „pocítila“. Můžeme říct, že na sebe bereme svůj kříž a následujeme Pána, jestliže si to zařizujeme tak, aby se nám naše náboženství nikdy „nezadíralo pod kůži“ a nenaskočily nám puchýře ani mozoly? Bohužel

Pokračování na str. 13

Damašku, na počátku třicátých let, když byl podle vlastních slov „uchvácen Kristem“ (Fil 3,12). Zatímco Lukáš vypráví událost s velkým množstvím podrobností, světlo Zmrtvýchvstalého se ho dotklo a od základu změnilo jeho život, on ve svých listech jde k samé podstatě a mluví nejen o vidění (srov. 1 Kor 9,1), ale o osvícení (srov. 2 Kor 4,6) a především o zjevení a povolání při setkání se Zmrtvýchvstalým (srov. Gal 1,15-16). Označuje se totiž výslovně jako *povoláný za apoštola* (srov. Řím 1,1; 1 Kor 1,1) nebo *apoštol z Boží vůle* (2 Kor 1,1; Ef 1,1; Kol 1,1), jako by chtěl zdůraznit, že jeho obrácení nebylo výsledkem myšlenkového vývoje, úvah, ale plodem Božího zásahu, nepředvídatelné Boží milosti. Od té doby pak všechno to, co dosud pro něho znamenalo hodnotu, stalo se paradoxně podle jeho slov ztrátou a brakem (srov. Fil 3,7-10). A od té chvíle všechnu svou energii staví výlučně do služeb Ježíše Krista a jeho evangelia. Nyní se jeho život stává životem apoštola, který touží stát se bezvýhradně *pro všechny vším* (1 Kor 9,22).

Neúnavný hlasatel evangelia

Z toho pro nás vyplývá důležitá lekce: to, co se počítá, je vložit do středu svého života Ježíše Krista, aby tak naše identita byla podstatně poznamenána setkáním, společenstvím s Kristem a jeho Slovem. V jeho světle je každá jiná hodnota jako znovu nabytá a současně očištěná od eventuální škváry. Jiné základní poučení, které Pavel nabízí, je univerzální dosah, kterým je charakterizován jeho apoštolát. Protože cítil problém přístupu národů, tj. pohanů k Bohu, který v Ježíši Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém nabízí spásu všem lidem bez výjimky, zasvětil se sám úkolu dávat ve známost evangelium, literárně „dobrou novinu“, tedy ohlášení milosti určené ke smíření člověka

Pokračování na str. 12

Hodnota daru

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dala všechno, z čeho měla být živa.

Ježíšovi protivníci odešli a zůstal s ním jen velký zástup těch, kteří mu rádi naslouchají⁽¹⁾. Počítáš-li se mezi ně, neměl bys mezi nimi scházet. I pro tebe má Pán důležité poučení, které se týká upřímnosti a opravdovosti srdce.

Většina přítomných byla svědkem opakovaných střetů, které vyvolávají židovští předáci. Jejich postoj i náboženská praxe se zcela rozchází s tím, co hlásá Ježíš. On, který osvědčil tolik milosrdné lásky k zlodějům a nevěstkám, dává najevo zcela nesmiřitelný postoj vůči pokrytectví a pýše židovských předáků, které jsou kořenem všech nedorozumění a neshod. Způsob jejich chování je s Božím královstvím neslučitelný. Když tedy Pán vidí kolem sebe zástup, který mu chce naslouchat s upřímností a otevřeností, chce je důrazně varovat před nebezpečím *farizejského kvasu*.

Odhaluje tvář pokrytců, kteří se všemožně snaží vystupovat před druhými jako spravedliví, aby tak o tom přesvědčili i sami sebe. Místo aby prohlubovali své sebezpoznání, upevňují svou zaslepenost a nenacházejí z ní východisko. Bez upřímného úsilí o pravou vnitřní velikost si pouze nápadnými vnějšími znaky činí nárok na postavení, které jim nepřísluší. Na tomto varovném příkladu ti Pán ukazuje, že sebeláska a pýcha nedusí jen ty, kteří jim propadají, ale poškozují celé společenství. Samolibost a povýšenost vede k porušování spravedlnosti. Povýšení pokrytci zneužívají svou duchovní službu k tomu, aby uspokojovali svou nenasytou ješitnost. To může jít až tak daleko, že se ve své bezcitnosti a bezohlednosti nestydí *vyjít domy vdov* v domněni, že je k tomu opravňuje jejich postavení. Poškozují ty nejubožejší tím, že zneužívají jejich prostou a bezelstnou důvěru. Právě ti nejchudší bývají vděční za každou maličkost a službu, a když sami dávají, vůbec nemyslí na to, že by někdo mohl zneužívat jejich štědrosti. A tak je pokrytečtí příživníci bezostyšně zneužívají a troufají si přitom Bohu ještě *děkovat, že nejsou jako ti ostatní*⁽²⁾. Nemohou být ospravedlněni, protože žijí v přesvědčení, že ospravedlnění nepotřebují. Proto je *postihne tím přísnějším soud*.

Své varování chce Pán doložit na názorném příkladu. Proto tě bere s sebou do chrámu. Posad' se s ním proti chrámové poklad-

nici a pozoruj ty, kteří sem přicházejí se svými dary. Všimni si majetných jedinců, kteří okázale a nápadně vkládají do pokladnice svůj jen domněle veliký obnos. Nezapomínají přitom na toho, komu přinášejí svůj dar, když si tak dávají záležet na tom, aby je přitom viděli především druzí lidé? Srovnaj jejich chování s chováním chudé utržené ženy, která právě přichází. Ta se nijak nesnaží, aby na sebe upoutala pozornost. Spíše čeká na příležitost, až kolem nikdo nebude. Její dar se úplně ztrácí v její sevřené dlani. Ostatně ty její dvě *drobné mince* by sotva upoutaly pozornost druhých lidí. Jak by také mohly, když jsou v jejich očích tak nepatrné. O to více si jich však všimá Pánovo oko.

Těm zámožným totiž stačilo sáhnout do své pokladnice, aby sem ostentativně přinesli *něco málo* ze svého nadbytku. To, co věnovali, se nijak nedotkne jejich blahobytu. Nepřivedla je sem ani láska k potřebným, ani úcta k Bohu. Vzdávají hold jen sami sobě a vůbec si přitom neuvědomují, že ty druhé jen ponižují.

Ta chudá vdova vůbec nepoznala, co je nadbytek. Jestliže také chtěla přinést svůj dar, musela se při vši své skromnosti ještě více uskromnit. Dává tak totiž *všechno* a dokonce více než všechno. Vkládá do pokladnice kus sebe samé. Myslí na Boha více než na sebe, a proto nemusí myslet ani na lidské ocenění a chválu. Skutečnou velikost daru hodnotí Pán podle velkodušnosti srdce. Ta chudá vdova odejde z chrámu jako nejbohatší, protože *všechno, co měla*, uložila u Boha na nejvyšší, nekonečný úrok.

Bohu nedáváš dary, protože by je potřeboval. Všechno, co jsi a co máš, máš přece od něho. Bůh se umí postarat i o to, aby potřební dostali to, co potřebují. Nechce něco z tvého jmění, ale z tvého srdce, tvou velkodušnost a solidaritu. Tvůj dar je opravdovým darem teprve tehdy, když je projevem tvé úcty k Dárci všeho dobra a současně výrazem tvé úplné důvěry v jeho starostlivou a otcovskou péči. Ten, kdo dává velkodušně Bohu, bude stejně velkorysý i k bližním. Cestou k překonání sociální propasti mezi majetnými a chudými nejsou drobtý, které boháči dávají ze svého nadbytku, ale to *všechno*, co si chudá vdova odtrhla od úst. Ona se nepoměřuje s těmi, kteří mají více než ona, ale sklání se k těm, kteří mají ještě méně, a dělí se s nimi o to poslední. Ti opravdu velkodušní, třeba jsou chudí a mají dost důvodů chránit svou trošku, nepočítají, zda jim přebývá, ale pomáhají všim, co mají, sami pak přijímají dary s po-

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 17,10–16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal za ní: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“ Eliáš jí řekl: „Bud' bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdni se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle dešť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahý čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. čtení – Žid 9,24–28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hříchy.

A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objevil se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium Mk 12,38–44

Ježíš učil (zástupy): „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla

Pokračování na str. 9

kornou obavou, zda tím nepoškozují něčoho ještě potřebnějšího.

Hospodine, který zachováš věrnost až na věky, zjednáváš právo utlačeným a dáváš chléb hladovým, otevři také oči slepým a vysvobod ty, které uvěznilo pokrytectví a pýcha.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 12,37b;

⁽²⁾ srov. Lk 28,11; srov. resp. žalm 146

V neděli 5. září 2004 daroval Jan Pavel II. Církvi tři nové blahoslavené. Byl to velký svátek pro Církev a zvláště pro Katolickou akci. Jsou to španělský kněz a animátor KAS Don Pedro Tarrès, sicilská dívka Pina Surianová a konečně Ing. Albert Marvelli.

Byla to také velká radost pro salesiánskou rodinu. Poslední jmenovaný dlouhá léta navštěvoval salesiánskou oratoř v Riminu. Byl to první bývalý salesiánský žák prohlášený za blahoslaveného. To je velká pocta i velké povzbuzení. V jedné publikaci k této příležitosti se praví: „K formačnímu působení jeho rodiny se přidružil vliv salesiánské oratoře ve farnosti Panny Marie Pomocnice křesťanů, který měl velký význam pro jeho duchovní život a jeho apoštolát. Významný vliv měl na něho svatý Dominik Savio. Albert se modlil vždy s velkou soustředěností, uskutečňoval katechismus s velkým přesvědčením. Vyznačoval se horlivostí, láskou, klidem a čistotou. Vynikal mezi mládeží v oratoři svými nevšedními ctnostmi, a to se zjevnou lehkostí a přirozeností, s jakou uskutečňoval i nejobtížnější věci.“ Bylo to zadostučinění i pro hlavního představeného Dona Pascuale Cháveze: „Jeho blahorečení je výzvou, abychom hledali cestu svatosti v rodině, v povolání, v politice: ale je také připomínkou, že salesiánská výchova je schopná vychovávat světce.“

Albert Marvelli měl opravdu velký impuls ke svatosti již ve svém rodinném prostředí, ale i v prostředí oratoře, kde byla ještě živá vzpomínka na Dona Boska a jeho mladého žáka Dominika Savia. Velice na něho působil jeho heslo: „Raději smrt než hřích!“ Dále ho formovala Katolická akce a Federace katolických univerzit, ve které tehdy působil Mons. Montini, pozdější papež Pavel VI. Albert zemřel již ve věku 28 let a jeho svatost nevrůstala mezi čtyřmi klášterními

Láska nezná odpočinku

Bl. Albert Marvelli (1918–1946)

zdmí podle schématu řeholního řádu, ale uprostřed světa, v životě vlastní rodiny, v povolání inženýra, městského radního (tedy také jako politika křesťansko-demokratické strany) a v jeho vlastní každodenní práci. Jeho cesta je zvláště významná v dnešní době. Myslím proto, že mnoho mladých lidí může najít povzbuzení a odvahu a radost z jeho blahorečení. On uskutečnil to, co Svatý otec vyjádřil v homilii při blahorečení: „**Vám laikům patří svědectví víry skrze ctnosti, které jsou tak příznačné: věrnost a něžnost v rodině, odpovědnost a profesionalita v práci, vytrvalost ve službě veřejnému blahu, solidarita v sociálních vztazích, tvořivost v podnikání užitečných akcí evangelizace a lidského pokroku.** Je vaším úkolem ukázat ve spojení s vašimi pastýři, že **evangelium je aktuální, že víra neodtrhuje věřícího od dějin, ale naopak, ještě více ho do nich ponořuje.**“ Albert ještě dříve než II. vatikánský koncil zdůraznil úlohu, jakou mají laici ve společnosti, potvrdil své povolání laika ve světě, který nepokládá za něco negativního, ale

za vinici Páně, na které je třeba pracovat kompetentně a s láskou podle kritérií, která Bůh vyjádřil v evangeliu. Tak uskutečňoval svou vlastní svatost ve studiu, v práci, v každé situaci, kterou přinášely události. Albert je světec každodennosti a běžného normálního života. Žil uprostřed událostí světa a spolupracoval s odvahou a s láskou, aby se tyto události staly dějinami spásy pro všechny.

„Albert to řekl“

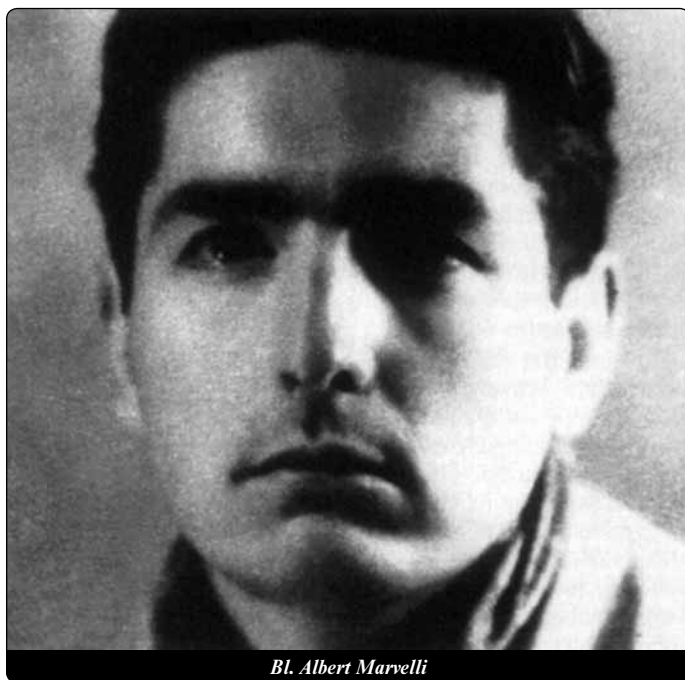
Albert se narodil ve Ferrare v roce 1918. Jeho rodiče byli přesvědčenými a praktikujícími katolíky. Otec, ředitel banky, a matka původem z Bavorska měli početnou rodinu (šest dětí). Albert se narodil jako první. O svém otci napsal: „Byl to katolický křesťan v pravém slova smyslu, bez prostřednosti, nedbal na lidské ohledy ani nestavěl sám sebe na odiv. Byl prostý, usměvavý, vždy v Boží milosti, klidný a vyrovnaný. Takový byl jeho život.“ Podobně krásně napsal o své matce Marii: „S jakou láskou nás napomínala za naše

zpoždění a za nedostatky, s jakou důsledností bděla nad naším tělesným i duchovním životem! Podle příkladu Krista byla pro všechny vším, ať už pro členy rodiny, pro cizí či pro chudé. Nejedem z nich klepal na naše dveře a nikdy neodešel s prázdnou.“ Matka Marie kromě povinností, které měla v rodině, vyučovala ve farnosti katechismus. Pro všechny oratoriány platila za matku. Byla předsedkyní žen Katolické akce a pracovala ve sdružení pro podporu a ochranu dívek Dámy lásky.

Rok 1933 byl pro Alberta velice důležitý. V tom roce se jeho rodina přestěhovala do Rimini do blízkosti farnosti Panny Marie Pomocnice křesťanů s připojenou oratoří, kterou navštěvovalo mnoho chlapců. Albertovi bylo tehdy patnáct let. Ve stejném roce mu však zemřel otec. Stal se tak předčasně hlavou rodiny a bezpečným opěrným bodem pro všechny své čtyři mladší bratry a nejmladší sestru Gertrudu. Právě ona o něm podala svědectví: „My mladší sourozenci jsme večer čekali na jeho příchod. Přišel domů, pozdravil se s maminkou a hned se nám všem věnoval. Nebyl nijak extrovertní, ale věděli jsme, jak nás má rád. Měl ve zvyku otevřít Písmo a přečíst nám menším nějaký úryvek. Po tatínkově smrti všemožně pomáhal mamince při řešení všech problémů.“

Albert byl trvale nejen návštěvníkem salesiánské oratoře, ale také neúnavným organizátorem, provozoval nejrůznější sporty a byl bezpečným příkladem křesťanského života pro mnoho chlapců. Když mezi nimi vznikl nějaký problém nebo rozepře, zasahoval jako soudce pokoje. A jeho soud platil jako poslední slovo. Říkalo se: „Albert to řekl!“ a bylo po diskuzi.

Před několika měsíci jsem měl to štěstí, že jsem potkal jednu staříčkou ženu ve věku 92 let Angelu Bertozziou a dlouho jsem s ní rozmlouval. Byla to salesiánská spolupracovnice,

Bl. Albert Marvelli

vzácná „historická paměť“ farnosti Panny Marie Pomocnice. Albert byl vrstevník jejích bratrů. Angela znala nejen jeho, ale celou jeho rodinu. Měla nejkrásnější vzpomínky na Alberta, na jeho matku Marii, která bývala duší mnoha farních aktivit. O Albertovi mi řekla: „Viděla jsem ho často, jak se v kostele modlí. Dělal na mně vždy velký dojem a strhával všechny svým příkladem. Již tehdy jsme říkali, že Albert je světec. Byl vždy velkým animátorem dění v oratoři, velice pokorný a ochotný všem pomáhat.“

Jeho lidská a křesťanská formace získávala v těch letech mnoho díky salesiánskému vlivu v radostné a klidné atmosféře složené z modlitby, sportu, lásky a solidarity, divadla a výletů. Naučil se hluboké lásce k Eucharistii a k Panně Marii Pomocnici a Neposkvrněné. Velký vliv měly především dvě události, které vyvolaly velké nadšení, radost a rozhodnutí stát se svatým u všech salesiánů té doby, a zvláště u Alberta v Rimini. První událostí bylo blahorečení Dominika Savia 9. července 1933, svatého chlapce, který vyrůstal ve škole Dona Boska v Turíně. Druhá událost se týká přímo světce mládeže, skutečného idolu chlapců v přímořském Rimini, který se 1. dubna 1934 stal svatým Janem Boskem. 8. prosince Albert podle příkladu Dominika Savia zasvětil Panně Marii Neposkvrněné své srdce, aby „je chránila a zachovala vždy čisté a neposkvrněné jako své srdce, aby mi pomáhala být dobrým, trpělivým, laskavým a soucitným...“ Měl právě 16 let. **Jeho oblíbenou střílnou modlitbou k Panně Marii se stalo: „Matka má, důvěra má.“**

V Bologni, Cinisello Balsamo a v Turíně

V roce 1936 absolvoval střední školu (jeho spolužákem byl Federico Fellini), a protože ho nepřijali do námořnické akademie, začal studium inženýrství v Bologni. V univerzitním pro-

středí se stal členem katolického univerzitního sdružení, kde se těšil velké úctě. Pracoval také v diecézním centru Katolické akce a v Konferenci sv. Vincence.

Když Itálie vstoupila v roce 1940 do války, odešel Albert do Cinisello Balsamo, kde pracoval ve slévárně. Také v novém prostředí, v mnoha ohledech mnohem obtížnějším, byl odpovědným svědkem Kristova evangelia. Pečoval o dobrý soulad a harmonii se všemi podřízenými, zvláště s mládeží a chudšími pracovníky. Zajímal se o jejich problémy a snažil se jim pomáhat, navštěvoval nemocné a povzbuzoval učně k návštěvě večerní školy.

V roce 1941 získal titul inženýra a byl zproštěn vojenské služby. 22. prosince nastoupil do technické kanceláře továrny Fiat v Turíně, kde žil v domě svého bratra, žáka vojenské akademie. I zde se účastnil akcí Katolické akce a Konferencí sv. Vincence. Stal se velkým obdivovatelem Pierra Giorgia Frassatiho, který krátce předtím zemřel. Studoval se zájmem jeho životopis.

Po roce se vrátil do Rimini, kde se stal učitelem mechaniky na technickém institutu. Současně byl zástupcem prezidenta KA.

Bl. Albert Marvelli nedlouho před tragickou dopravní nehodou

Začátkem roku 1943 byl povolán k vojsku a poslán do Trevisa. V té době padl jeden jeho bratr na ruské frontě. Po uzavření příměří 8. září odešel z Rimini, které bylo často centrem bombardování, a usadil se ve Vergianu, kde se věnoval službě válečným invalidům. Při této činnosti se setkával i s raněnými německými okupanty. Svěřovali se do jeho péče, i když neznal jejich jazyk.

Nejsme zde proto, abychom pomáhali?

Když vstoupili v roce 1944 do Rimini spojenci, Albert se vrátil do svého města a stal se členem Křesťanské demokracie a začal tak svou politickou činnost jako pověřenec pro obnovu. V roce 1945 byl jmenován radním a měl na starosti ty, kteří přišli o střechu nad hlavou. Napsal si do svého deníku: „Sloužit je lepší než si dát sloužit. **Ježíš sloužil.“**

Jeho kancelář byla ustavičným dostaveníčkem lidí, kteří hledali pomoc. Pro všechny měl laskavou odpověď, ubezpečení a slib pomoci, která následovala. Nikdy neposlal nikoho pryč (ani mimo úřední hodiny). Obyčejně říkal: „Nejsme tu proto, abychom pomáhali?“ A pomohl všem. Jeho práce v této funkci je dokumentována v městském

archivu ve formě spousty dopisů, statistik a zpráv, které posílal pravidelně nadřízeným. Číslo týkající se rekonstrukce dokumentují ještě dnes odpovědnost a profesionalitu Ing. Marvelliho. K 50. výročí jeho smrti mu radnice v Rimini odhalila pamětní desku, na které stojí:

Vnesl do veřejného života integritu svého života soukromého, hlubokou náboženskou víru a demokracii, vysokou profesionalitu, intelektuální a mravní čestnost, neúnavnou aktivitu, lásku k poniženým a vyděděným.

Je to nejvyšší a zasloužená chvála. V roce 1945 se zúčastnil ve Florencii akce Sociální týden katolíků.

Albert Marvelli je zařazen mezi zakladatele ACLI - Katolického sdružení italských dělníků. Vstoupil do Democrazia Cristiana na pozvání Benigna Zaccagniho. Na jaře 1946 zanechal své činnosti na radnici v Rimini a účastnil se aktivně přípravy voleb do Ústavodárného národního shromáždění. Během této velké politické aktivity jel na kole na schůzi mimo Rimini a srazil ho vojenský nákladní vůz, který jel nepřiměřenou rychlostí. Bylo to před šedesátí lety 5. října 1946.

Vicepostulátur jeho blahorečení Mons. Fausto Lanfranchi, který ho osobně znal, o něm podal toto svědectví:

„Albert byl neúnavný charismatický tahoun v politice i v Katolické akci. Byl výjimečný v každém ohledu, jeho duchovní život byl nesmírně hluboký, jeho nasazení pro chudé neznalo odpočinku. Především z lidského hlediska mu nebylo podobného. Byl to světec každodenního života.“

Je to příklad pro všechny, zvláště pro mladé, kteří jsou často apatičtí, znužení, bez ideálů a hodnot, zaměřeni jen sami na sebe a na své vlastní pomíjivé zájmy. Je to opravdu moderní svatý pro třetí tisíciletí.

*Z Maria Ausiliatrice 9/2006
přeložil-lš*

„Chceme podat svědectví o papeži Piu XII. Ve vsi pokoře. Velice nás bolí všechno, co se píše o údajné lhostejnosti papeže a jeho „mlčení“ k utrpení Židů v době národního socialismu. Proto pokládáme za svou povinnost informovat veřejnost, co se zde u nás před více než šedesáti lety odehrávalo.“

Tímto „zde u nás“ se rozumí klauzurní klášter augustiniánek, který stojí hned vedle tisíc let staré baziliky „Svatí čtyři korunovaní“ na svazích pahorku Celio v Římě. Ke slovu přichází Rita Mancini, matka představená, která vede klášterní komunitu augustiniánek od roku 1977.

Z popudu studijního dne o Piu XII., který organizovalo 30giorni 27. dubna letošního roku na Lateránské univerzitě pod názvem „Pius XII. Svědectví, studie a nová zjištění“, kontaktovaly nás klauzurní sestry ze „Santi Quatro“ a představily nám několik stránek z *Memoriale delle religiose agostiniane*, tedy část oficiálního deníku, kroniky kláštera, vedené od roku 1548, kdy se sestry v tomto místě usadily.

Augustiniánky nám tak umožnily nahlédnout do onoho klášterního mikrosvěta, který dostal od papeže Pia XII. náhle výzvu, aby otevřel své brány a dal se uchvátit osudem mnoha lidí, kteří se ocitli v nebezpečí života.

Matka představená od „Santi Quatro“ nám vypráví: „Když jsem sem nastoupila v roce 1977, seznámila jsem se se sestrou Emilií Umeblovou. V době okupace už byla mimo službu, takže mohla z vážných důvodů opustit klauzuru. Vyprávěla mi často o té těžké době, o složitých aspektech, které bylo nutno respektovat, pokud někdo chtěl ukrýt Židy nebo jiné antifašisty na útěku. Sestra Emilie byla ve stálém kontaktu s Antonellem Tromabadorim, funkcionářem komunistické strany a vedoucím ozbrojené partyzánské skupiny v Římě, i s mnoha dalšími odpůrci nacismu. Několikrát jsem jí řekla, že všechno, co mi vypráví, musí bezpodmí-

Svatý otec vydal příkaz...

nečně zapsat. Bohužel mé přání ne splnila. Není už dnes mezi živými a své vzpomínky vzala s sebou do hrobu.“

Naštěstí zůstaly stránky, které nám sestra Rita Manciniová dala k dispozici. Týkají se období

Klášter augustiniánek „Santi Quatro“

od konce roku 1942 do 6. června 1944, tedy doby nacistické okupace Říma až do osvobození města 4. června 1944.

„Počínaje měsícem listopadem musely jsme se připravit na zcela nečekanou službu našim bližním,“ píše neznámá kronikářka koncem roku 1943. „Svatý otec chce zachránit své děti, i Židy. Jeho přáním je, aby kláštery poskytl pohostinství těmto pronásledovaným, a také klauzurní sestry mají vyhovět tomuto přání.“ Pak následují jména „ubytovaných“: Viterbo, Sernoneta, Ravenna, De Benedetti, Caracciolo, Talarico... „Všem zde uvedeným byla poskytnuta nejen střecha nad hlavou, ale ta-

ké zaopatření, které v těch zlých dobách hraničilo se zázrakem.“ „Všechno bylo na lístky. Ale Prozřetelnost nás nenechala na holičkách... Celou postní dobu přicházeli Židé, aby naslouchali kázáním, a pan Albert Sermoneta pomáhal v kostele. Matka představená mu dovolila na Zelený čtvrtek pomáhat při přípravě oltáře pro Nejsvětější Svátost.“

Tak se stalo, že tento klášter z 13. století byl až po střechu naplněn slámou, na které mohli ubozí pronásledovaní spát. Zatímco svět venku ležel v troskách a popelu, zde pokračoval život obvyklým během: práce, liturgické slavnosti pod pečlivým okem Mons. Carla Respighiho, tehdejšího rektora baziliky „Santi Quatro“ a prefekta apoštolských obřadů, který zemřel v roce 1957. „Ve velkém prostoru hned vedle zeleninové zahrady jsme ukryly 11 aut, mezi nimi i auto maršála Pietra Badogliho, italského náčelníka generálního štábu, který 8. prosince uprchl z Říma. Pak ještě sedm kobyli, čtyři krávy...“

Z kroniky dále vyplývá, že pohostinství kláštera pokračovalo i po osvobození. „Ze Státního sekretariátu přišel příkaz, abychom ubytovali generála Carloniho, nad kterým byl vynesena rozsudek smrti. To byl Mario Carloni, generál horských myslivců, velitel alpské divize Monte Rosa republiky Salò.“

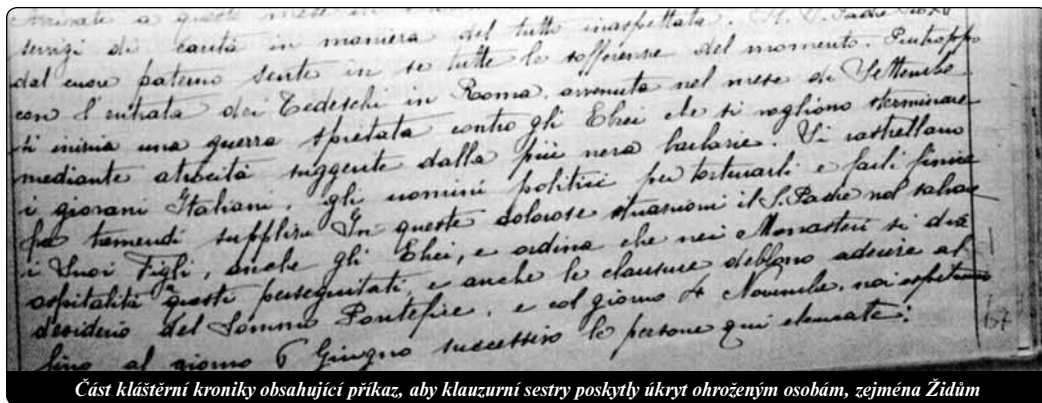
Římský klášter, ke kterému náležela široce rozproštěná síť

katolických zařízení, která ukrývala Židy a politické uprchlíky, se stal známým a je uváděn v *Seznamu řeholních domů v Římě, které poskytovaly úkryt Židům* (vyšel v Turíně 1993). Čteme v něm že „klášter augustiniánek Santi Quatro Incoronati přijal 17 Židů“.

Existuje řada dalších pramenů, které tuto činnost klášterů dokládají. Otázkou bylo, zda tato činnost klášterů byla spontánní a nebyla nařízená církevní vrchností. Ve starších i novějších studiích převládá názor, že pomoc, kterou římská církev pronásledovaným Židům poskytla, byla spontánní a nebyla naplánovaná vedením církve.

Historička Andrea Riccardi však uvádí: „Aby bylo možno porušit přísná omezení klauzury, k tomu bylo zapotřebí pokynu shora.“ A pokračuje: „Ovšem myšlenka, že by o tom mohl existovat historický dokument, připadala všem směšná. Kdo by vydával dokument o tom, že se podílí na zakázané činnosti? A přesto všichni zúčastnění byli přesvědčeni, že brány klášterů se otevřely na výslovné přání papeže Pia XII.“ Stejněho názoru byl i novinář židovského původu Enzo Forcella: „Rozumí se samo sebou, že takový příkaz mohl být dán za okupace pouze ústně.“

Kronika augustiniánek však mluví za celé svazky. „Je třeba tyto stránky číst, a není třeba k nim nic dodávat. Naše sestry obdržely od Svatého stolce nikoliv obecnou výzvu, nýbrž výslovný rozkaz,“ zdůrazňuje sestra Rita Mancini. „Okamžitý

Část klášterní kroniky obsahující příkaz, aby klauzurní sestry poskytl úkryt ohroženým osobám, zejména Židům

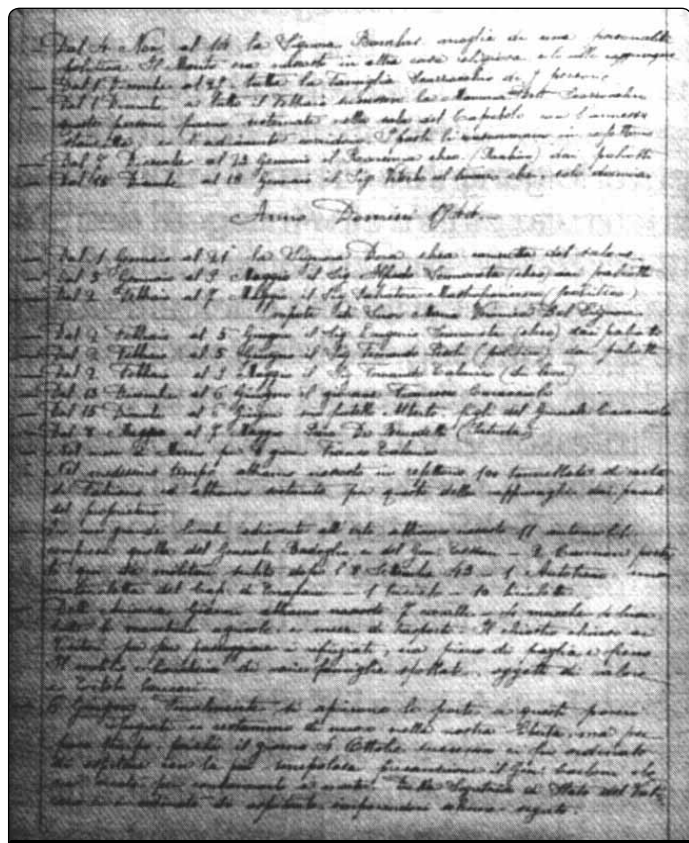
příkaz papeže přijmout všechny Židy, kteří jsou pronásledováni nacisty a jsou v ohrožení života. S nimi jsme měly sdílet všechno, aby se u nás mohli cítit jako doma. Kdyby to měla být hostejnost...“

Kronika je psána střízlivým, ale přesto působivým stylem. Dává ožít atmosféře ohrožených měsíců uvnitř svatých nepřístupných klášterních zdí, kde bylo možno cítit ozvěnu souzřeného Věčného města, které muselo vytrpět nejen bombardování čtvrti San Lorenzo, které si vyžádalo 1400 mrtvých, 7000 zraněných a zničení baziliky sv. Vavřince, ale o šest dní později i zatčení Mussoliniho na rozkaz Viktora Emanuela III. Savojského a jmenování maršála Pietra Badogliho náčelníkem generálního štábu. K tomu přistupuje druhé bombardování spojenců, „mnohem horší než to první,“ jak psaly noviny 13. srpna. Postižena byla čtvrt Tiburtino, Appio a Tuscolano. Řím měl nyní status „otevřeného města“, tedy demilitarizované zóny. Následoval klid zbra-

ni uzavřený 8. září mezi italskou armádou a spojenci. Pak útek Badogliho a savojských do Brindisi; dezorientace opuštěných italských vojáků; čekání na spojence, kteří se vylodili již 10. července na Sicílii. Místo nich však přišly německé tanky, které zlomily odpor italských civilistů u Porta San Paolo. A pak přišla ona neděle 16. října, kdy Němci vtrhli do židovského ghetta a odvěkli do Osvětimi 1023 Židů.

„Ale i v době německé okupace svítilo slunce Církve nad Římem,“ jak řekl velký historik Frédéric Chabod svým studentům na Sorboně. „Když vláda utekla, národ se díval s nadějí k Svatému Petru. Jedna autorita tu chybí – a to dělá toto město jedinečným – ale je tu ještě jiná autorita, a jaká! To znamená, že i když je tu vojenský výbor a národní osvobozenec výbor, pro národ je daleko nejdůležitější papežství, a to získává každým dnem na významu“ (F. Chabot).

Z 30giorni přeložil -lš-

Část klášterní kroniky obsahující seznam ukryvaných osob během 2. světové války

Vzpomínky na spolusestry v těžkých dobách

Je těžké vypovědět, co všechno naše spolusestry v těch těžkých dobách prožily. Záznamy v naší kronice nám dovolují vytušit, co všechno se v těch dobách těžkých zkoušek v klášteře odehrávalo: „Žijeme dále se všemi starostmi a úzkostmi, kterými nás zahrnuje válka. Nenačázíme klidu, protože jsou stále letecké poplachy.“ „Máme nedostatek všeho.“ Svět venku leží v troskách a v popelu, utrpení a násilí byly otevřeny všechny brány a tyto sestry to všechno snášely, protože na jejich bratry dolehla větší tíha než na ně samotné.

Sestry z oné doby už nejsou naživu, ale jejich vyprávění ještě dnes zaznívá v našich uších a umožňuje nám nahlédnout do velkých dějinných událostí.

Pro nás, které dnes nastupujeme do lidského a duchovního dědictví, jaké ony před námi prožívaly, není žádným tajemstvím, že politikové, vlastenci, celé židovské rodiny s dětmi a prarodiči žily v těchto zdech, chráněny naší klausurou. V naší kronice jsou zaznamenána jména a příjmení neočekávaných hostů, ale především dosvědčují nařízení Svatého otce Pia XII. sestrám, aby otevřely brány našeho kláštera a poskytly ochranu, střechu nad hlavou a jídlo těm, které je třeba ukrýt před deportací a jistou smrtí.

Matkou představenou byla tehdy Maria Rita Saporetti, rozhodná a inteligentní žena. Měla velice silnou víru a byla velmi sympatická. Ona a komunita se nejen ujalý nebezpečné úlohy, kterou jim uložil papež a Církve, ale usilovaly také o to, aby svým chráněncům poskytly klima pohostinství a lidského tepla.

To málo, co bylo k dispozici k jídlu, bylo bratrsky rozdělováno, „což už samo hraničilo se zázkamem“! Ženy byly oblečeny do řeholních šatů – byly k neroze-

znání – a podílely se na zahradních pracích. Ten nebo onen se ukázal užitečný v sakristii. Pro mnoho rodin bylo možno pořídit falešné doklady díky matce Ritě, která měla v příbuzenstvu jednoho městského úředníka. Nebezpečí, že budou odhaleny, bylo o to větší, když se rozšířila zpráva, že příslušníci SS vnikli do benediktinského opatství baziliky sv. Pavla.

V jedné cele je dodnes v podlaze vchod do podzemního prostoru. Víme, že to byla skrýš, kam se uprchlíci skrývali, když byl klášter prohledáván.

Když příslušníci SS bušili na bránu, nedala se matka představená ani sestry oklamat sladkými slovy ani zastrašit hrozbami. Klausura nebyla narušena. Strach byl však vždy veliký a sestry, jejichž nejlepší zbraní byla, jak známo, modlitba, vyprávěly s radostí a ulehčením, že se nikdy nedaly zastrašit.

Když dnes čteme, co všechno bylo svěřeno pod ochranu sester, nemůžeme se ubránit úsměvu: auta, motorky, malé nákladní vozy, koně, krávy, dokumenty, jízdní kola..., nábytek, prádlo..., všechno, co ubozí pronásledováni museli zanechat.

Byly to pro všechny těžké doby, o tom není pochyb. Bolest, pocit opuštěnosti, starost o nejistou budoucnost doprovázely zřejmě každý z těch strašných dnů.

A přece, jak se zdá, ten život zde za zdmi vrátil mnoha lidem jejich důstojnost. Příběhy znovu nalezené víry, epizody bratrství a solidarity se mísí s prostotou společného života v tichu, v modlitbě, ve společenství, které zvítězilo nad úzkostí. To jsou a zůstanou naše nejkrásnější vzpomínky.

*Společenství sester augustiniánek z kláštera „Santi Quattro Coronati“ v Římě
Překlad -lš-*

Země, kde chybí místo pro děti

Rozhovor s P. Antoniem Lorenzem Rendonem OMI

P. Antonio Rendon se narodil 1939 v Texasu v USA. Studoval v San Antoniu a vstoupil do řádu Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Již 20 let působí v Brazílii v Recife.

Oblátům v USA nikdy nechyběla chuť odjet do misii...

To je pravda. Ale abych mohl odjet do Brazílie, a to bylo mou touhou již v době semináře, musel jsem změnit řádovou provincii, protože centrální provincie již vyslala několik misionářů do Brazílie. Ale v Brazílii nejsou jen američtí misionáři. Máme mezi sebou také Kanadany, Iry, Francouze a samozřejmě samotné Brazilce. Ti všichni se angažují především pro chudé, ať už ve velkých městech, jako Sao Paulo, Recife, nebo ve vzdálené provincii. Pracujeme ve farnostech, v základních společenstvích, s lidmi, kteří bydlí na ulici, i v komisích Iustitia et Pax. Mnoho spolubratrů proto vláda přinutila, aby opustili Brazílii, jiní se musí ukrývat. Na kněze, kteří se zastávají chudých, vyvíjí tisk velký nátlak. Na denním pořádku je, že tajná služba nahrává kázání v kostelích. Já pracuji ve farnosti, která má 60 000 věřících a má jen jediného kněze.

Jak je možno organizovat farní život?

Rozdělil jsem farnost na sedm obvodů. V každém existuje skupina laiků, která koordinuje práci katechetů. Navštěvuje nemocné, rozděljuje svaté přijímání, pomáhá potřebným duchovně i materiálně. Nejsem tedy „hlavou“ farnosti, spíše jen animátorem, odpovědným za svátostnou službu. Mimoto můj dům je stále plný lidí, především mladých, kteří mají velké problémy, nemají práci, nemají dům, nemají žádnou vyhlídku do budoucna a to je pro ně velice deprimující. Začínají smýšlet o světě negativně.

Brazílie podobně jako celá Latinská Amerika je zemí dětí a mlá-

deže. O takových zemích se říká, že jsou to země budoucnosti...

Těžko bych s tím mohl souhlasit. Země, ve které pro děti není místa, ta podle mě nemá budoucnost. Je to smutné, ale v Brazílii ročně tisíce dětí zabíjejí, jednak potraty, ale také „honem“ na děti na ulicích měst.

Honem na děti?

Ano, doslova. Např. v Sao Paulu, mnohamilionovém městě, kde na ulici bez domova a bez rodičů žije 30 000 dětí. Odhaduje se, že na 7 milionů mladých Brazilců žije na ulici, na stanicích metra, mají svůj „dům“ na náměstích velkých

měst, kde se pokoušejí něco vydělat, ale častěji ukrást. Nemají co jíst, co na sebe, a nakonec se z nouze organizují do gangů a začínají krást. Nejdříve pomáhají „dospělým“ zlodějům a dělají drobné úkoly, sledují, hlídají, pak začnou jednat na vlastní pěst. Je samozřejmé, že je stíhá pěst. Je samozřejmé, že je stíhá policie, ale nejen ona. Majitelé velkých obchodů mají své metody. Platí profesionální vrahy a ti skutečně střílejí po těchto dětech. Jsou to často speciálně školené oddíly, které se vyznačují neobyčejnou krutostí. Během posledních 16 měsíců jim padlo za oběť 800 dětí. Je to situace dosti nepředstavitelná, zbavená

Hrůzná realita počátku třetího tisíciletí - speciální komanda během 16 měsíců zabila v Brazílii na 800 dětí

VLIV TELEVIZE

Televize vytváří u lidí systematicky mentalitu zaměřenou proti dětem. Dorost je představován pro rodiče jako ohrožení. Děti podle televize znamenají nejen finanční zátěž, ale také další problémy, jako je závislost na alkoholu a drogách, zadlužování, neúspěchy ve vzdělávacím systému. Televizní hry a seriály obracejí hlavní pozornost ke konzumu a blahobytu a děti jsou okrajovými postavami.

Dokladem takového vlivu je Brazílie. Plodnost žen tam za posledních třicet let klesla na polovinu. Jako hlavní důvod uvádějí ženy, že děti jsou příliš drahé. Ale statistiky jasně dokládají, že před třiceti lety byly náklady spojené s dětmi větším finančním problémem než dnes. Ve hraných pořadech, které představuje televize, jen 3,3% mužů a jen 3,1% žen má více než 2 děti. Zatím co ve skutečnosti připadá na jednu ženu 1,3 dítě, v televizních filmech je to jen 0,48. Tak se vytváří „protidětská“ mentalita.

Již 75 let ční nad městem Rio de Janeiro v Brazílii monumentální socha vzkříšeného Krista

logiky, ale týdně tak zahyne třicet – čtyřicet dětí...

V celé Brazílii?

Ne, jen v samotném Sao Paulu. Každý den se najdou na ulicích mrtvé děti. Existuje bohatá dokumentace, která svědčí o tomto hanebném procesu. Bylo natočeno několik dokumentárních filmů. V jednom z nich se ukazuje mrtvé tělo devítiletého chlapce Hilaria Patricia, které bylo nalezeno v bohaté čtvrti Rio de Janeiro. Měl připnutý lístek: „Zabil jsem ho, protože nechodil do školy a neměl budoucnost. ...Apeluji na vládu, aby ty malé uličníky uklidila z našich ulic.“

Těžko si to umíme představit. Těžko také pochopit, jak se mohlo ocitnout na ulici tak velký počet dětí, které nemají kam jít, nemají rodinu...

To je jeden z důsledků tragické sociální a ekonomické situace v Brazílii, v zemi, kde disproporce mezi skupinou bohatců, kteří vládou v zemi, a chudinou je přímo nepředstavitelná. Každý den se reálná mzda snižuje o 1% a v měsíci je třicet dní... Mimoto pro zámožné, jako např. pro politika v našem městě, není žádný problém půjčit si letadlo na výlet do USA. Tak dokumentují svoji nadvládu a svoje bohatství. Mnoho jiných je přinuceno vykročit na cestu zločinu, prostituce a podobně. To všechno dohromady působí, že velké skupiny dětí opouštějí své rodné domy, ve kterých není lásky, ve kterých je každý den

pánem jiný muž. Děti přece potřebují mnoho lásky.

Jsou opuštěné i od církve?

Ne zcela. U nás je mnoho kněží, řeholnic i světských a řeholnic, které se starají o opuštěné děti. Také jeden náš spolubratr oblát vyhledává děti na ulicích v Sao Paulu, aby jim podle možností pomohl. Také v mé farnosti v Recife máme středisko pro bezprizorní děti. Ale to všechno zdaleka nestačí, protože potřeby jsou nad naše síly. Naše možnosti omezuje samotná vláda. Mnoho kněží je vyloučeno ze společného života nebo dochází k jejich zabití.

Bohužel, vyskytují se i takoví biskupové, kteří se staví proti angažovanosti kněží v sociálních záležitostech. To všechno nevyvolává mnoho nadějí a optimismu. Bojím se, že v srdcích mnoha Brazilců se může zrodit pokušení krvavého revolučního převratu jako jediného řešení naší skutečně tragické situace. Ale kromě přemíry zla je zde i velká míra dobra. Je u nás mnoho lidí, kteří usilují o dobro, kteří z celého srdce milují Krista a bližní, milují i Církev. A tento pozitivní pohled se snažím vštěpovat mladým lidem, aby tak našli chuť k životu a k práci.

Rozhovor vedl

*P. Jaroslav Růžanský OMI
Z Misijne drogi přeložil -lš-*

Podle odhadů na 7 milionů Brazilců žije na ulicích, jen v Sao Paulu je to 30 000 dětí

Svatá Anežka Česká

Bůh neodměňuje své služebníky podle hodnosti úřadu, který zastávají, ale podle lásky a pokory, s jakou vykonávají své poslání. (Sv. František Saleský)

Tato slova se hodí přesně k životu sv. Anežky České. Tak jako její vrstevnice sestřenka Alžběta Durynská – její velký vzor – i ona opustila slávu a bohatství a dobrovolně si zvolila největší chudobu.

Anežka Česká se narodila kolem roku 1205 jako dcera ctižádostivého a bezohledného pánovníka Přemysla Otakara I. Ten ve svém politickém úsilí o moc zasnoubil tříletou Anežku se synem slezského knížete Jindřicha a svatě Hedviky Slezské a dal ji odvést na jejich dvůr. Hedvika předala Anežku na výchovu do kláštera cisterciáček v Trebenicích.

Tři roky, které toto dítě strávilo mezi vzdělanými a hluboce nábožnými sestrami, ve značné míře ovlivnily její další život. Osvojila si zásadu: *Byt šlechticem znamená stát se svatým.*

Anežka se však mohla záhy opět vrátit do Prahy. Ženich, kterého pro ni vybrali, zahynul na lovu. Její otec však měl již další plány. Šestiletou Anežku slíbil tehdy dvouletému dědici císařského trůnu Friedricha II. a poslal ji na další výchovu na dvůr vévody Leopolda IV. do Vídně. Přepychový život na dvoře se zprotivil dítěti, které vyrůstalo v klášterním prostředí a naučilo se rozjímat o trpícím Vykupiteli. Proto se postila nejen v postě, ale i v adventu. Všechno se jí dařilo šikovně skrývat.

Velkým zklamáním pro otce Otakara bylo, že zasnuby s Jindřichem byly kvůli intrikám zrušeny. Pro dědice císařského trůnu byla vybrána jiná žena. 20letá Anežka se tedy vrátila ke své rodině.

Na život české královské dcery měly velký vliv především dvě události. Právě v tom roce přišli do Prahy první františkáni a svým příkladným životem přitahovali celé zástupy. I Anežka byla fascinovaná nezištnou láskou, chudobou a úplnou ode-

vzaností Bohu. Anežka také věděla o povolání své sestřenice Alžběty Durynské, která po manželově smrti použila své bohatství na pomoc chudým a nemocným.

Po otcově smrti se Anežka rozhodla pro život pokání a lásky k bližnímu. Ale právě v tuto dobu ji požádal o ruku Friedrich II., otec bývalého snoubence. Co od ní chtěl Bůh? Měla se stát císařovnou? Po hluboké modlitbě napsala list papeži Řehoři IX., ve kterém mu vysvětlila, že se zasvětila Bohu, a proto nechce vstoupit do manželství ani s císařem. Papež toto rozhodnutí podpořil a dokonce i sám císař nechápal její odmítnutí jako urážku, protože *dala přednost většímu Pánu.*

Anežka to myslela se svým rozhodnutím zcela vážně. Jako 29letá prodala všechnen majetek a ze zisku dala postavit kostely, kláštery a nemocnice. Spolu se sedmi děvčaty z nejbohatších českých rodin vstoupila r. 1234 do kláštera, který dala před dvěma lety postavit a ve kterém již žilo pět klarisek. Konečně uskutecnila Anežka svůj sen! Bez toho, že by se byly někdy viděly, žila se svatou Klárou z Assisi ve vřucím přátelství a hluboké jednotě, takže na konci své-

Sv. Anežka Česká

ho života mohla říct: *Klára je druhá polovina mé duše. Z jejich korespondence se nám dochovaly čtyři listy.*

Už několik měsíců po vstupu do kláštera se Anežka stala na přání samého papeže abatyší pražských klarisek. Anežka zde nejen umývala nádobí a uklízela cely, opravovala oděvy, ale pečovala i o nemocné a malomocné za zdmi kláštera a přinášela nemocným úlevu v tělesném i duševním trápení. Během let dala kolem kláštera postavit několik nemocnic, domov pro malomocné a lidi bez domova. V Praze ji záhy začali nazývat *matkou chudých*. Všechnu lásku a sílu čerpala z úcty ke Kříži a z Eucharistie. To, co zanechala svým sestram jako závěť, byl její příkladný život: *Stále usilujte o lásku k Bohu a o lásku k bližním, zachovejte si pokoru a svatou chudobu jako Kristus! Po noci, kterou probdělala se svými sestrami, opustila tento svět 2. března 1282. V roce 1989 prohlásil papež Jan Pavel II. českou královskou dceru za svatou.*

*Z Vítězstvo srdca 51/2006
přeložil -lš-*

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“ Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své úředníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Autentické křesťanství

Když myslíme na budoucnost Západu, mohli bychom si jako křesťané položit zvláštní otázku, zda se islám nemůže jednou v Evropě prosadit. Proti věřícím muslimům nemají snad „západně orientovaní“ lidé ve své sekularizované a bezbožské civilizaci žádnou světonázorovou budoucnost. Západní sekularismus není pro lidi oporou. Jako věřící katolík jsem skálopevně přesvědčen, že jen autentické křesťanství nás může přivést k opravdové budoucnosti, a o tom budou časem přesvědčeni všichni lidé, i muslimové.

Již na začátku 5. století učil sv. Jan Zlatoústý velice výstižné pozorování. Napsal ve svém výkladu Prvního listu Timoteovi:

Nebylo by vůbec pohanů, kdybychom byli opravdoví křesťané! Jak je máme přesvědčit o pravé víře? Přirozeně svým křesťanským životem. Ale ten je špatný. Máme vůbec pravou lásku? Ani stopy po ní. Dáveme příklad nebeského života zde na zemi! Pak můžeme někoho přesvědčit.

Ježíš Kristus Boží Syn nám dal dar pravdy v lásce. Pravda osvobozuje. Neexistuje vynucená láska. Kristus nám daruje svobodu k lásce, která nikoho nevyklučuje. Budoucnost je Bůh Lásky. Jeho láska se nám zjevila v Ježíši Kristu.

Nesmírná Boží láska pokračuje náš rozum. Pavel stavi Efezanům před oči plnost Boží lásky:

Kéž byste byli zakořeněni a upevněni v lásce, abyste dokázali pochopit celou tu šířku a délku, výšku i hloubku, poznat Kristovu lásku přesahující všechno poznání a dosáhli tak plné míry Božích darů (Ef 3,18n).

Povolání ze světa, pro svět nasazení

Evangelisté rozlišují mezi bezbožným pozemským světem a Božím královstvím. *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednoroz-*

Co čeká na lidstvo? (3)

ného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný (Jan 3,16). Všichni jsme povoláni být pro svět světlem (srov. Mt 5,14). Na tomto pozemském světě buduje Kristus Boží království. Boží království je uprostřed vás (Lk 17,21). Je však zapotřebí, abychom toto Boží království viděli zrakem osvětleným Duchem Svatým.

Pro bezbožný svět je Boží království skryté. Ono je, jak říká svatý Pavel Římanům, nikoliv jen jídlo a pití, ale *spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém (Řím 14,17).*

Láska nechce vládnout, ale sloužit. Jakuba a Jana, kteří chtěli přednostní místa v jeho království, musí Ježíš odkázat na lásku. Říká pak všem apoštolům:

Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé (Mt 20,25–28).

Kníže tohoto světa

Bezbožný svět ovládá kníže tohoto světa. Má v tomto světě navrch (Jan 14,30). *Pozdvihují*

se pozemští králové a vládcové se spolčují proti Pánu a jeho pomazanému (Sk 4,26). Jak se projevuje Boží odpůrce? Ďábla můžeme odhalit v nás samých. Ježíš nám říká:

Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha? (Jan 5,44). Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem (Jan 8,23).

Svět nemůže přijmout Ducha pravdy (Jan 14,17). Svým učedníkům dal na srozuměnou: Když vás svět nenávidí, pak vězte, že mne nenáviděl dříve než vás (Jan 15,18).

Dobry a krásny svět, který Bůh stvořil, se začne světu protivit, když ve své pýše odpadneme od Boha. Pak upadne pod vládu knížete tohoto světa.

Pavel z toho vyvozuje závěr: *Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale obnovte své smýšlení, abyste poznávali, co je vůle Boží, co dobré, bohubilé a dokonalé (Řím 12,2).*

Když začneme z lásky k Bohu v pozemském smyslu „ztráct“, nemělo by to zmenšit naši vnitřní radost. Svatý Pavel říká: *Radujte se v soužení. Žehnejte těm, kteří vás pronásledují. Žehnejte a neproklínejte! (Řím 12,4). Ztráta může být zisk. Pomysleme na blahoslavenství:*

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ VE VIETNAMU

Jak hlásí agentura AsiaNews, stále více vietnamských horálů, kteří žijí jako křesťané, je vystaveno pronásledování ze strany vládních úředníků. Na 300 je jich ve vězení. Dochází k jejich únosům a týrání. Vláda by chtěla dosáhnout toho, aby se zřekli křesťanské víry.

SMĚRNICE O EUCHARISTII V USA

Američtí biskupové připravují zvláštní dokument o zásadách důstojného přijímání Eucharistie. Katolík, který vědomě a tvrdošjně odmítá věroučné nebo morální zásady Cirkve, nemá přistupovat k svatému přijímání. Platí to např. pro zastánce potratu a pro homosexuální aktivisty. Člověk, který se vědomě poddává svým homosexuálním sklonům, vylučuje se sám z přijetí Eucharistie.

Kath-net

Blahoslaveni jste, když vás budou kvůli mně tupit a pronásledovat a mluvit o vás všechno zlé. Radujte se a jásejte, protože vaše odměna v nebi je velká (Mt 5,11).

Nejen ztráta pozemské cti, ale i umírání sobě samému je pro pravé Ježíšovy učedníky zisk. *Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem (Fil 1,21).*

Skrze dar víry získali jsme v Duchu Svatém nesmírnou Boží lásku. Ve víře dochází život ke své opravdové plnosti (Jak 1,16). Křesťanská víra, která se nám otevírá v Božím zjevení, umožňuje vhléd do Božího tajemství lásky. Je to láska Otce k jeho Synu v Duchu Svatém.

Já a Otec jsme jedno (Jan 10,30). Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl (Jan 14,26).

Poslání, které Zmrtvýchvstalý ukládá svým učedníkům, vyjadřuje všeobecnou, všem národům určenou lásku trojjediného Boha.

Dána je mi všechna moc na nebi i na zemi. Jděte tedy a získajte mi za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa (Mt 28,16–20).

Lásku k trojjedinému Bohu opěvuje Pavel:

Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož mají původ všechny rody na nebi i na zemi. Ať vám ze své bohaté božské slávy dá to, že ve vás mocně zesílí skrze jeho Ducha vnitřní člověk, aby Kristus vírou přebýval ve vašem srdci, abyste byli upevněni v lásce (Ef 3,14–17).

Vnitřní přebývání trojjediného Boha v nás činí z nás Boží chrám. *Nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který přebývá ve vás? (1 Kor 6,19). Působením Ducha Svatého jste budováni v Boží přibýtek (srov. Ef 2,22).*

Tajemství lásky trojjediného Boha se máme klanět v hluboké úctě. Každé tajemství růžen-

ce zakončujeme klaněním: *Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému, jako byla na počátku, nyní i vždycky až na věky věků. Amen.*

Abba

Něžná Boží láska je vyjádřena ve slově „Abba“. *Bůh poslal Ducha svého Syna, který volá Abba, do našeho srdce. Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha* (Gal 4,6-7).

Můžeme tedy nesmírného a nekonečného Boha nazývat jménem „Abba“. To je dar jeho lásky. Neboť: *Boha nikdo nikdy neviděl. Jestliže se navzájem milujeme, Bůh zůstává v nás a láska k němu je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očiti svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spásitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu* (1 Jan 4,12-15).

Nazýváme se Božími dětmi a skutečně jimi jsme (1 Jan 3,1).

Kde žije autentické křesťanství?

Žije ve svatých. To jsou lidé, kteří byli ochotni vzít si k srdci Ježíšova slova. Oni *žili* Horské kázání. Svati poznali tuto lásku a zakusili bohatství milosti. Stáli uprostřed tohoto světa a času se všemi svými starostmi a potřebami i trápením a jejich duchovní zrak se stále upíral k lásce k Bohu a k bližním. Pro všechny, kteří usilují o svatost, platí Ježíšovo slovo: *Milujte se navzájem, jako já jsem miloval vás*. Svati jsou pro nás vzorem. Ježíš byl pro ně vzorem opravdové vsutku katolické lásky.

Pokoušení

Zdá se mi, že jsme dnes vystaveni dvojímu pokoušení. První pokoušení:

Láska na půli cesty

Neuvázli jsme v naší západní společnosti u světského humanismu? Označujeme se sice právem za „humanisty“ a hájíme

lidská práva. Jsme ochotni bojovat proti hladu a bídě ve světě. Ale pomysleme také na slova, která řekl Ježíš svému Odpuřci při pokušení na poušti: *Ne samým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst* (Mt 4,4). Humanitární láska je jistě něco podstatného a patří k západní křesťanské kultuře. Ale ryze humanitární láska nezachvacuje celého člověka, je to pouze několik kapek vody na rozpálený kámen. Existuje láska, která umí člověka obdarovat nekonečně více. Člověk hladoví po nekonečné lásce. Bůh nedává pouze něco, ale sám sebe. Daruje věčný život.

Matka Tereza se snažila umírajícím zprostředkovat tuto nekonečnou útěchu: *Bůh vás ve své lásce vezme k sobě domů*.

Misijní práce nemůže tedy spočívat pouze v humanitární dobročinnosti. Každý věřící křesťan je misionářem a musí se pokusit probouzet v milovaných bližních hlad po věčné Boží lásce.

Druhé pokoušení jako otázka

Nedopouštěli jsme se v průběhu dějin až do dnešních dnů v Božím jménu fyzického nebo morálního násilí? Nešlo nám z údajně náboženských důvodů spíše o moc a vliv?

Kdo si tedy nakonec odnese vítězství?

Všichni jsme povoláni, abychom jednou zpívali Beránkovu vítěznou píseň (Zj 15,3-4). Jde o to, abychom se navzdory své lidské slabosti nikdy nevzdávali svého úsilí po svatosti, abychom se znovu a znovu obraceli a stále prosili milosrdnou Lásku o odpuštění. Úplný vítězný věnec dostaneme teprve tehdy, až náš pozemský život dospěje ke svému konci (2 Tim 4,7). V tomto pozemském životě mohou praví Kristovi učedníci čas to platit za „bláznů“ (1 Kor 1,21) a ve své nezištné obětavosti se lidem tohoto světa mohou jevit jako světu zcela odcizení idea-

listé. Mnoho Kristových svědků i dnes umírá jako krvaví nebo nekrvaví mučedníci. Početně není mnoho těch, kteří svůj život zcela a beze zbytku odevzdávají Boží lásce. Ježíš mluví o *malém stádu* (Lk 12,32). Ale toto malé stádo je *síl země a světlo světa* (Mt 5,13.14). Ti, kterých je málo, jsou zde pro mnohé. Boží láska zahrnuje všechny, kteří se velkodušně otevírají jeho milosrdenství. Opravdová pokorná lítost v lásce, i zástupná, otevírá stádu Božího milosrdenství.

Kdo následuje Krista, nemyslí pouze na to, aby spasil jen svou duši. Chce získat pro Krista všechny lidi na této zemi. To je staré křesťanské tajemství: **zástupnictví**. Zde má své místo poslání křesťana být smírnou obětí.

Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste mohli také radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy (1 Petr 4,13-14).

Křesťanství přináší nám všem radostné a vítězné poselství. Odůvodnění čteme v prvním Janově listu:

Kdo je zrozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? (1 Jan 5,4-5)

Jen ten, kdo miluje, narodil se z Boha.

Nejkrásnější a nejdokonalejší lásku nosila ve svém čistém srdci Panna Maria. Tak jako je Ježíš Spasitel celého světa, nazýváme právem Marii, Ježíšovu Matku, *Matkou milosrdenství a Útočištěm hříšníků*. V Modlitbě *Pod ochranu tvou* ji nazýváme *Prostřednicí a Přímlyvkyní*.

Maria, Hvězdo jitřní, osvět nás všechny při hledání věčné a pravé lásky!

Právě ona vyjádřila naši naději:

Nakonec mé Neposkrvněné Srdce zvítězí!

Z -sks- 38-41/2006
přeložil -lš-

NOVÝ BLAHOŠLAVENÝ V NĚMECKU

22. října vedl kardinál Wetter z pověření Svatého otce ve špýrském dómu obřad blahořečení kněze a zakladatele řádu mallerdorfských sester Pavla Josefa Nardiniho. Koncelebranty byli kardinálové Meisner a Lehmann a biskupové Schlembach ze Špyru a biskup Müller z Řezna.

Kněz Pavel Josef Nardini žil v letech 1821-1862 a působil jako farář, děkan, školní inspektor a vedoucí dětského domova. Velice ho trápila materiální a duchovní nouze, kterou nacházel všude kolem sebe a která ho vedla k úplnému sebeobětování ve službě Bohu a bližním. Jeho životním heslem bylo: *Kristova láska ať nás podněcuje!* Na pomoc své charitativní činnosti založil řád mallerdorfských sester.

Byl to v Německu první případ blahořečení po úpravách, jaké zavedl Benedikt XVI., který pro papeže vyhradil pouze obřady svatořečení.

NÁBOŽENSKÁ NESVOBODA V EVROPE

Ne všechny státy OBSE dodržují náboženskou svobodu. Italská sekce Církve v nouzi to uvedla na plenárním zasedání Úřadu pro demokratické instituce a lidská práva ve Varšavě. Ani v těch 18 státech, jež mají zakotvenu náboženskou svobodu v ústavě, není vše v pořádku. Konkrétními příklady jsou Bělorusko, Turecko a Bosna-Hercegovina.

Kath-net

Muslimové se stávají křesťany i přes hrozby smrti

V četných islámských zemích roste počet muslimů, kteří se stávají křesťany. I v oblasti roviny Bekaa v Libanonu, kterou kontroluje Hisballáh, přijalo několik set muslimů křesťanskou víru. Mnozí z nich však to nedávají veřejně najevo z obavy, aby nebyli zabiti. Tajně se konají i biblická čtení a bohoslužby. Od oficiálně uznaných církevních míst, která jsou v těchto zemích, se jim nedostává žádné pomoci, a to rovněž ze strachu. Informují o tom spolupracovníci evangelické karmelské misie.

Všude jsou tajně podzemní církve

Podle jejich údajů jsou ve většině muslimských států podzemní církve. Islámské právo chápe pod náboženskou svobodou pouze to, že se mohou jinověrci obrátit k islámu, zatímco odpadlictví od islámu je zločin, který zasluhuje smrt. Konvertité ztrácejí zpravidla všechna občanská práva, jsou vyhnáni ze svých rodin a vesnických společenství a často je fanatikové zabijí, a to i tehdy, když to státní zákon zakazuje.

U nábožensky motivovaných násilných činů úřady zřídka kdy zasahují. Domácí křesťanské církve se zdráhají konvertity přijímat. Obávají se, že by byly uzavřeny nebo zbourány jejich církevní budovy. Nejsou ani ochotny k misijním akcím. V mnoha oblastech jsou karmelské misie jediným evangelizátorem mezi muslimy. Většinou se jedná o bývalé muslimy, kteří šíří křesťanskou víru mezi svými krajany s nasazením vlastního života. Mnozí z nich již přežili několik atentátů. Hrozby smrti rodinným příslušníkům jsou na denním pořádku.

Co vede muslimy ke křesťanství

Atraktivnost křesťanské víry spočívá především v příkazání lásky k nepřátelům. Odlišuje se radikálně od příkazů Koránu pomstít se za utrpenou křivdu. Mnoho konvertitů i přes své vyhoštění a pronásledování pečuje o postižené a zajaté a projevuje

solidarititu v krizových podmínkách. Tak byla jedna militantní muslimka v pakistánsko-indické pohraniční oblasti velice dojata, že křesťané v oblasti postižené zemětřesením rozdávali i muslimům deky a stany. Takové akce jsou jako „světelné ohně v poušti“, které vyvolávají zájem o křesťanství, řekl misionář Martin Landmesser. Těchto více než 200 evangelistů karmelské misie podporuje konvertity osobními návštěvami doma, semináři a doprovodem podzemních církví. Středisko misijního díla dostává denně tisíce proseb o informační materiál. Podle vlastních údajů působí karmelská misie knihami, spisy, kazetami ve 35 řečech ve 120 zemích.

Z Komma 36/2006 přeložil -lš-

IDEOLOGIE NEROZLIŠENÉHO POHLAVÍ

Zastáncům bezpohlavnosti se daří tichou cestou ovlivňovat politiky a dokonce i vědce. Platný řád pohlaví a rozdělení na muže a ženy má být zrušen. Podle jejich tvrzení je pohlaví pouze naučená věc. Tvrzení Simone de Beauvoir (1908–1986), radikální feministické bojovnice, že ženou se člověk nerodí, nýbrž stává, se má nyní politickými prostředky všeobecně prosadit.

Jsou místa, kde už najdeme praktické důsledky: V Oaklandu v USA a v Kristiansand v Norsku zavedli v základní škole společné toalety pro chlapce a dívky. Na lékařské fakultě v Hamburku „léčí“ normálního třináctiletého chlapce ženskými hormony, protože chce být bezpodmínečně dívkou. V Berlíně a v Bruselu chtějí prosadit, aby si každý sám určil, jaké pohlaví chce mít na osobním průkazu. Německý antidiskriminační zákon byl přejmenován na zákon o „rovném postavení“ a chce prosadit právně také jiné „identity“ – jako „homosexuál“, „transsexuál“ a podobně. Novým ideologům se nelíbí, že by měli být ve svém pohlaví odkázáni na Stvořitele. Vycházejí z přesvědčení, že všechno musí být podřízeno člověku a člověk musí být schopen udělat cokoli.

PAVEL Z TARSU – pokračování ze str. 2

s Bohem, se sebou i s druhými. Od prvního okamžiku pochopil, že tato skutečnost se netýká jen Židů nebo určité skupiny lidí, nýbrž má hodnotu univerzální a týká se všech, protože Bůh je Bohem všech. Výchozím bodem jeho cest byla církev v syrské Antiochii, kde bylo evangelium poprvé hlášáno Řekům a kde se zrodilo jméno „křesťané“ (srov. Sk 11,20.26), tj. ti, kteří věří v Krista. Odtud odjel nejdříve na Kypr a pak opakovaně do oblastí Malé Asie (Pisidie, Lykaonie, Galácie) a pak do oblastí Evropy (Makedonie, Řecko) Nejvýznamnější byla města Efez, Filipy, Soluň, Korint, aniž bychom samozřejmě opomenuli Beroju, Atény a Milét.

Příklad trpělivosti a vytrvalosti

V Pavlově apoštolátu nechybělo těžkostí, kterým čelil s odvahou z lásky ke Kristu. On sám vzpomíná, že pracoval *v námaze, v žaláři, v pronásledování, často v nebezpečí smrti: třikrát byl bit pruty, jednou kamenován, třikrát ztroskotal na lodi...; často na cestách, v nebezpečích na řekách,*

*v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od vlastního národa, v nebezpečích od pohanů, v nebezpečích ve městě, v nebezpečích v neobydlených krajích, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry. K tomu vyčerpávající práce, mnohé bezesné noci, hlad a žízeň, časté posty, zima a chatrné oblečení. Kromě toho každodenní nával ke mně a starost o všechny církevní obce (2 Kor 11,23–28). Z jednoho úryvku listu k Římanům vyplývá jeho záměr vydat se až do Španělska, na nejzazší západ, aby všude hlásal evangelium, až do končin tehdy známého světa. Jak neobdivovat takového člověka? Jak neděkovat Pánu, že nám dal apoštola takového formátu? Je jasné, že by nemohl čelit tolika tak nebezpečným situacím, často beznadějným, kdyby zde nebyl důvod absolutní hodnoty, před kterým není žádná hranice nepřekonatelná. Pro Pavla byl tímto důvodem, jak víme, Ježíš Kristus, o kterém napsal: *Kristova láska nás nutí..., aby ti, kteří jsou na živu, už nežili sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých (2 Kor 5,14–15), za nás, za všechny.**

Opravdu, apoštol vydá své ductví krve za císaře Nerona zde v Římě, kde přechováváme a uctíváme jeho smrtelné ostatky. Klement Římský, můj předchůdce na tomto apoštolském stolci, v posledních letech I. století napsal toto: „Ze žárlivosti a nesvorlosti byl Pavel přinucen, aby nám ukázal, jak je možno dosáhnout odměny za trpělivost... Když kázal spravedlnost celému světu a když dospěl až do nejzazších končin západu, vytrpěl mučednictví před vládci; tak odešel z tohoto světa a dospěl na světlé místo a stal se největším vzorem vytrvalosti“ (Korintánům 5). Kéž nám Pán pomáhá uvést do praxe povzbuzení, které nám apoštol zanechal ve svých listech: *Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista (1 Kor 11,1).*

*Bollettino Vaticano 25. 10. 2006
Mezititulky redakce Světla*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

představa pohodlného a úsměvného křesťanství jako by byla přímo programem: vycházet věřícím vstříc, zbavit je všeho složitého, náročného. V posledních desetiletích převládla i na mnoha oficiálních místech mentalita, jako by bylo příkazem doby udělat z naší víry něco, co nás baví, a vyloučit to, co je náročné, namáhavé a co nás tedy nebaví. Ne že by to, co nás „baví“, nebylo také něco dobrého či dokonce zbožného, ale pravdou zůstává, že Boží Syn nám nepřišel dát návod, jak si zařídit spokojený a úsměvný život, ale přišel na zem hodit oheň a jak si přeje, aby se vznítil. Hořet a svítit neznamená jen se usmívat, ale také se „stravovat“, tak jak se stravuje hořící svíce. Křesťanská radost se nezakládá na tom, že se vyloučí, co by mohlo být někomu obtížné, ale vyplývá z vědomí, že se můžeme spoluobětovat s Pánem, aby byli zachráněni ti, kteří chodí ještě ve tmách a stínu smrti.

Nepravá křesťanská úsměvnost bývá vykupována nepoučeným svědomím, které nezřídka neformují, nýbrž naopak matou ti, kteří mají v popisu práce, aby vodili ovce na dobrou pastvu a chránili je před vlky. Na to, aby si někdo vytvořil svědomí „široké jako formanskou plachtu“, se ani nemusel stávat křesťanem. Boží milosrdenství je jistě velké, ale jestliže se všichni budeme jen belhat a s odřenými ušima se tak tak provléčeme bránou Božího království, kdo pak bude opravdovou solí země a světlem světa? Z čeho mají lidé poznat, že už k nám přišlo Boží království?

Mluví se o shovívavosti a milosrdenství. To je jistě jedna strana mince. I Pán opakoval Ozeášova slova: „Milosrdenství chci a ne oběti.“ Ale za jakých okolností poručil Hospodin Ozeášovi, aby takto prorokoval? Když

zbožnost národa byla „sotva jako ranní obláček či rosa, která za chvíli pomine“. Bylo to v době, kdy se Izrael poskvřňoval pohanskými obyčeji. Co se tedy rozumí oním milosrdenstvím? Toto hebrejské „chesed“ má ve své podstatě dvoji význam: soucit s lidmi a zbožnost vůči Bohu. Toto milosrdenství tedy znamená správný, upřímný a opravdový vztah k Bohu i k lidem, citlivé, soucitící srdce, tedy srdce, které je vnímavé i k tomu, co cítí můj bližní, a které je vnímavé k tomu, co ode mne očekává Bůh. Hospodin tedy řekl svému lidu, že nechce jeho zápalné oběti, ale oběť upřímného srdce, poctivého k Bohu i k lidem.

Naše víra si přece zaslouží, abychom pro její „zdatnost“ podstoupili aspoň tolik námahy a úsilí, kolik lidé podstupují proto, aby byli „fit“. Investují do různého nářadí, které jen nahrazuje přirozený pohyb a námahu, potí ve v různých cvičeních, běhají po lese a šlapou na kole do svahů a strání, aby „shodili“ a dokázali si, jak jsou zdatní.

Ústup od nepohodlného a náročného, který se projevil i v liturgii, zobecněl, jako by hlavním programem bylo těsnou bránu a úzkou cestu přestavět na širokou bránu a prostrannou cestu. Ta ovšem vždy hrozí záhubou, protože jakmile někdo nastoupí kurs ústupků, pohodlnosti a subjektivismu, nikdy neví, kde se zastavit, a může se ocitnout dokonce i za onou nejzazší hranicí: „Nic jsem neukradl, nikoho jsem nezabil.“ Na příklad: Jestliže se stane nepohodlné zachovávat předmanželskou čistotu, přimhouříme ve jménu „lásky“ oko na tím, že se mladí „milují“, a když se milují, tak přece musí použít nějakou „ochranu“. Že přitom může dojít k usmrcení počatého života, na to raději nemyslíme, a tak máme za to, že se nic neděje. Každá

subjektivní nekázeň a neodpovědnost má své společenské důsledky, a ať s nimi počítáme nebo ne, jednou s nimi budeme neúprosně konfrontováni. Často býváme vyzváni, abychom litovali svých slabostí a nedokonalostí. Slabost nemusí být vůbec polehčující okolností. Litovat svých „slabostí“ můžeme jen tak, že se vážně zamyslíme, kde jsme k nim přišli a čím jsme si je přivodili. Nemůžeme se divit, že takový mladý člověk, který se nikdy neodhodlal posilovat sebezáporem svou vůli, takže není ochoten snášet „těžkosti“ předmanželského života, bude sotva připraven snášet těžkosti, jaké nutně s sebou přináší manželský a rodinný život, a pokud takové těžkosti na něho dolehnou, bude také náchylný hledat nejkratší cestu, jak se z obtížných závazků z manželské přísahy vyvázat. Nikdo se nepokládá za zloděje, protože prostě nemyslí na to, že je krádeží také každá černá jízda, každá nesvědomitost a nepoctivost v práci, každý daňový únik, každá nepřiměřená cena a neoprávněný zisk. Ježíš nepřišel oznámit radostnou zprávu, že ruší zákon a proroky a přenechává vše soukromé úvaze, ale naopak, přišel zdůraznit, že je třeba jim věnovat daleko větší pozornost a důslednost, protože zabíjet a cizoložit (a také krást) je možno „i v srdci“ a ze všech těchto nepravostí budeme skládat přísné účty. Usednout za volant ve stavu oslabené pozornosti, stejně jako jízda nepovolenou rychlostí je ve skutečnosti totéž jako „připustit zabít“, a to i tehdy, když se nic nestane. Kvintesence „radostné zvěsti“ je obsažena v Horském kázání. Bylo by velice prospěšné, aby křesťané toto kázání znali takřka zpaměti a opakovali si ho každé ráno jako závazný denní program a večer jako zpytování svědomí.

Jaké jsou skutečné zdroje křesťanské radosti a jak by měla vypadat opravdová křesťanská angažovanost, nám připomínají postavy mladých zanicených aktivistů Katolické akce z první poloviny minulého století. Tato nesmírně plodná iniciativa nebyla pouze nějaké „spolčo“, ale sdružení angažovaných, uvědomělých a také náležitě vzdělaných laiků a kněží, kteří uskutečňovali s velkou obětavostí a vynalézavostí to, čemu dnes říkáme „nová evangelizace“, a to tak, že každý podle „své míry“ prožíval ve společenství svou živou zkušenost víry v povolání k svatosti i v povolání k hlásání evangelia. Jejich činnost pronikala do všech oblastí společenského a veřejného života a vyrostly v ní i v oblasti politiky velké křesťanské osobnosti. Ukázaly nám, že takovouto obětavou činností spojenou s úsilím o osobní posvěcení je možno dosáhnout dokonce hrdinského stupně křesťanské dokonalosti, takže byli vyneseni k účtů oltáře.

Katolická akce se svého času rozvíjela slibně i u nás, dokud ji komunisté nezašlápli a po svém nezkompromitovali. Svátek svatě Anežky České nám každoročně připomíná příchod konce dlouholetého totalitního útlaku. Tato tehdy „čerstvá“ svěťice nás vybízela k pravé křesťanské angažovanosti. Bohužel onen elán byl také jako „ranní mráček“, a tak nám radost z tohoto výročí kalí sebekritické konstatování, že po slibném začátku následovalo období postupné ztráty slibného kreditu, jaký se nabízel ve dnech a týdnech dlouho očekávaného obratu. Tuto ztrátu zdůvodňovali progresisté údajným nedostatečným „otevřením se světu“. Nebylo to však nedostatečným, nýbrž nepravým „otevřením“, které nabylo podobu způsobení se tomuto světu, a to na úkor oné tak potřebné přesvědčující křesťanské důslednosti a poctivosti. -/š-

Výzvy fatimského poselství (80)

Tento pozdrav máme považovat za poslaný Panně Marii samotným Bohem, přirozeně skrze to, co se týká slov nebeského posla, a nadpřirozeně skrze slova, která vytryskla ze rtů sv. Alžběty pod inspirací Ducha Svatého: *Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, (...) byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého“* (Lk 1,41-42). Jestliže sv. Alžběta vyslovila tato slova vedena Duchem Svatým, jak nám říká Písmo svaté, je tato chvála od Ducha Svatého.

Ale tato chvála patří spíše Bohu než Marii: Jsi požehnaná, protože je požehnaný plod života tvého; je to v tomto plodu a pro tento plod, že ti přichází požehnaní od Boha a že budeš požehnaná mezi všemi ženami. Tak to pochopila a vyzpívala panenská Matka: *Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí* (Lk 1,46-50). Jak vidíme, všechna Mariina chvála se pozvedá k Bohu; on upřel svůj milosrdný zrak na poníženost své služebnice.

Zkrátka, „Zdravas Maria“ je biblická modlitba. Je však také součástí liturgie, neboť je přítomná v různých dnech roku jak ve mši svaté, tak v liturgii hodin.

Církev pak, vedena Duchem Svatým, který ji osvěcuje a jí pomáhá, ukončila modlitbu Zdravas Maria pokornou prosbou: *Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.*

Tato prosba, se kterou se obrácíme na Marii, aby za nás prosila u Boha, neobsahuje absolutně nic rozporného s pravdou, kterou učí sv. Pavel: *Je (...) jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi:*

člověk Kristus Ježíš (1 Tim 2,5). Prostředník, vybavený božskou přirozeností, která mu umožňuje svobodný a přirozený přístup k Boží straně, je jediný: Ježíš Kristus. Nicméně *prostředníka není třeba, kde je pouze jedna strana, Bůh však je jeden* (Gal 3,20), a proto je zde druhá strana, již prostředník slouží a kterou zastupuje: lidstvo. A *člověk Kristus Ježíš* je naším prostředníkem skrze přirozenost – lidskou přirozenost, kterou přijal v lůně Panny Marie. Ale Kristus se nestal člověkem, aby zůstal on sám jako přeživší zbytek lidstva, nýbrž aby byl *prvním z mnoha bratří* (Řím 8,29), které spasil, a tak jim obnovil přístup do Boží přítomnosti a důvěrného vztahu s Bohem, jak tomu bylo v pozemském ráji. On však učinil ještě víc: spojil nás se sebou jako údy svého mystického Těla, kterým je Církev. Ona je Ježíšovou spásnou přítomností až do konce

časů a až po končiny země, a to skrze milost a poslání, totiž trojí poslání – prorocké, kněžské a královské – Spasitele.

Proto božský prostředník je jediný: Ježíš Kristus; ale jako prosící orodovníky máme Marii a svaté a můžeme jimi být všichni. Právě sv. Pavel na různých místech svých listů prosí, aby se za něho modlili a abychom se modlili za sebe navzájem: *Budte velmi bdělí a vytrvale se modlete za všechny křesťany a také za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, když promlouvám, abych bez okolů zvěstoval tajemné pravdy evangelia – jsem jeho hlasatelem v poutech! – a abych mluvil neohroženě, jak je mou povinností* (Ef 6,18-20).

Nuže, jestliže apoštol nám říká, abychom se modlili za sebe navzájem, tím spíše můžeme prosit Marii, aby se za nás přimlouvala, protože její přimlouvání bude Pánu mnohem milejší

kvůli její důstojnosti Matky Boží, pro její nejužší spojení s Kristem, pravým Bohem a člověkem, pro její poslání Spoluvykupitelky s Kristem a pro její vynikající svatost.

Vraťme se však k biblickému a liturgickému rozměru modlitby růžence a věnujme se ještě prosbě, kterou nás poselství naučilo modlit se na konci každého desátku. S takovou prosbou se v jistém smyslu setkáváme i ve mši svaté, neboť liturgické rubriky nám přikazují začít nejsvětější obětí vyznáním svých hříchů, a modlitba, kterou nás naučila Naše Paní, nás vede k prosbě o odpuštění těchto hříchů: *Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují* (zjevení 13. července 1917).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 12. 11.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Jilovské zlatodoly (d) 9.05 Prání 9.20 Léta letí k andělům (d) 9.50 Pro Vita Mundi 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Simba - Lví král (f) 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čtete z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín.

Po 13. 11.: 8.05, 20.55 Pomoc EU po povodni v Praze 8.35, 21.45 Na koberečku 8.55 Klip 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro Vita Mundi 11.40 Klip vhodný pro děti 19.30 Hledání (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čtete z křesť. periodik 21.25 Jilovské zlatodoly (d) 23.00 Koncert.

Út 14. 11.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 (d) 9.00, 18.30 Čtete z křesť. periodik 9.45, 21.30 Přírodní zářky Evropy - Sopky Evropy (d) 10.45 Atlas charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 18.40, 21.20 Klip 20.05 Magazín komunity Chemin Neuf 21.05 Prání 22.30 Octava dies 23.00 Hledání (d)

St 15. 11.: 8.40, 21.35 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Pomoc EU po povodni v Praze (d) 9.50 Mezi nebem a zemí 10.30, 22.55 Generální audience 18.05, 21.40 Cesta domů (d) 18.15 Hledání (d) 19.00 Klip 19.20 Pro vita mundi 20.05 Poltón klub 21.05 Bůh Tibetu (d) 21.35 Atlas Charity 21.55 Noční univerzita.

Čt 16. 11.: 8.05 Bůh v Tibetu (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Cesta domů (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Prání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Pomoc EU po povodni v Praze (d) 20.05, 23.20 Lumen 2000 (d) 20.35 Pro Vita Mundi 21.15 Octava dies 21.50 Hledání (d) 22.20 Přírodní zářky Evropy - Sopky Evropy (d)

Pá 17. 11.: 8.05, 22.30 Hledání (d) 8.30 Lumen 2000 (d) 9.10, 21.30 Magazín komunity Chemin Neuf 10.40 Na koberečku 10.55, 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Prání 11.15 Pomoc EU po povodni v Praze (d) 18.05 Křížová cesta - Lhotky 18.35 Cesta domů (d) 19.30 Dětská televize 20.05 Koncert 23.00 Noční univerzita

So 18. 11.: 8.02, 11.55, 20.00 Z dětské duše 8.05 Cesta domů (d) 8.50 Čtete z křesť. periodik 9.00 Simba - Lví král (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Prání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Pořád jsem to já (d) 20.05 Přírodní zářky Evropy - Ostrovy snů (d) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Bůh v Tibetu(d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita

Ne 19. 11.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Cesta domů (d) 9.05 Prání 9.20 Bůh v Tibetu (d) 9.50 Pro Vita Mundi 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Zorro mstitel (f) 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čtete z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Magazín komunity Chemin Neuf

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes mi Pán dovolil, abych vám znovu rekla, že žijete v čase milosti. Neuvědomujete si, děti, že vám Bůh dává velikou šanci, abyste se obracely a žily v míru a lásce. Vy jste tak slepé a navázané na pozemské věci a myslíte na pozemský život. Bůh mne poslal, abych vás vedla k věčnému životu. Já, děti, nejsem unavená, i když vidím vaše srdce těžkopádná a unavená ke všemu co je milost a dar. Děkuji vám, že jste přijaly mou vyzvu.

Medžugorje, 25. 10. 2006

Hnutí Pro život ČR srdečně zve své členy a přátele ze severu Moravy na setkání a diskusi o své činnosti pro posílení úcty k lidskému životu od počti do přirozené smrti. Setkání se uskuteční **v sobotu 18. listopadu 2006 v Ostravě od 17.30 do 19.30 hodin** ve Vítkovické ul. 28 v areálu střediska komunity Salesiánů Dona Boska (spojení např. z vlakového hl. nádraží v Ostravě tramvají č. 1, 2 – zast. Dr. Malého).

Program setkání: úvodní slovo – Mgr. Radim Ucháč, prezident Hnutí Pro život ČR • informace o činnosti HPŽ ČR a projektu celorepublikové Poradny pro ženy Aqua vitae – Zdeňka Rybová • spolupráce s biskupy a kněžími a duchovním rozměr činnosti HPŽ ČR – P. Pavel Mayer OP • vystoupení hostů s diskusí – MUDr. Xenie Preiningerová, gyneoložka, Jaroměřice nad Rokytnou; MUDr. Maria Fridrichová, Poradna PPR při CPR v Ostravě; JUDr. Ing. Jiří Karas, bývalý poslanec Parlamentu ČR • neformální diskuse v kuloárech. Od 16.30 hodin je možné se zúčastnit mše svaté v kostele sv. Josefa, který se nachází bezprostředně u místa setkání. Bližší informace, příp. organizační podrobnosti a další dotazy Vám zodpovíme na tel. čísle 736 766 660 (Zdeňka Rybová) nebo na e-mailu: info@prolife.cz.

CENAP – CENTRUM NADĚJE A POMOCI pořádá pro snoubence a novomanžele diskusní setkání „**Povídání o manželství**“, kde se účastníci dozví více o připravenosti na manželství, o jeho významu, o partnerské komunikaci, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či časem. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry. **Nejbližší cyklus diskusních setkání začíná 20. 11. 2006.**

Pro maminky, které jsou doma s dětmi a rozhodují se, zda dít zůstat doma, nebo nastoupit do zaměstnání a za jakých podmínek, je určen CENAPem připravený program „**Když končí mateřská dovolená**“. Maminky nejen že se dostanou ze sociální izolace, kterou pobyt doma s dětmi přináší, ale získají i podněty pro podpoření zdravého sebevědomí a tím i pro budování dobrého vztahu v manželství. **Nejbližší cyklus diskusních setkání pro maminky začíná 24. 11. 2006.** Tento program probíhá v CENAPu pravidelně každý pátek. Po absolvování všech setkání dostanou ženy osvědčení.

Bližší informace a přihlášky na adrese: Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno, nebo tel.: 543 331 470-2, 543 254 891, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

ŘK farnost v Třebíči vyrábí **puzzle betléma** v těchto velikostech: 260 dílků, 41 x 29 cm, v sáčku s obrázkem, cena 150 Kč • 480 dílků, 53 x 41 cm, v krabičce s potiskem, cena 250 Kč • 912 dílků, 78 x 53 cm, v krabičce s potiskem, cena 350 Kč. • Kromě toho vyrábí i další puzzle katedrál a kostelů (jen 260 dílků).

Objednávky je možné zasílat písemně: PUZZLE, ŘK farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč; e-mailem: trecbicmartin@volny.cz, i přes SMS: 728 133 220. Přehled puzzle najdete na našich stránkách: www.volny.cz/trecbicmartin, kde najdete i formulář objednávk. Zboží zašleme do měsíce. Cena je uvedena včetně poštovného.

Liturgická čtení

Neděle 12. 11. – 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 17,10-16
Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
Odp.: 1 (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Žid 9,24-28
Ev.: Mk 12,38-44
Slovo na den: *Dala všechno.*

Pondělí 13. 11. – památka sv. Anežky České

1. čt.: Tit 1,1-9
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 17,1-6
Slovo na den: *Když tvůj bratr zhřeší, domluv mu.*

Úterý 14. 11. – ferie

1. čt.: Tit 2,1-8.11-14
Ž 37(36),3-4.18+23.27+29
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7-10
Slovo na den: *Přepásej se a obsluhuj.*

Středa 15. 11. – nez. pam. sv. Alberta Velikého

1. čt.: Tit 3,1-7
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Lk 17,11-19
Slovo na den: *Tváří až k zemi.*

Čtvrtek 16. 11. – nez. pam. sv. Markéty

Skotské nebo sv. Gertrudy
1. čt.: Flm 7-20
Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
Odp.: 5a (*Šťastný, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 17,20-25
Slovo na den: *Jako blesk.*

Pátek 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherské

1. čt.: 2 Jan 4-9
Ž 119(118),1.2.10.11.17.18
Odp.: 1b (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Lk 17,26-37
Slovo na den: *Právě tak to bude.*

Sobota 18. 11. – nez. pam. Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 3 Jan 5-8
Ž 112(111),1-2.3-4.5-6
Odp.: 1a (*Blaze mužů, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1-8
Slovo na den: *Je třeba stále se modlit a neochabovat.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 11.	PO 13. 11.	ÚT 14. 11.	ST 15. 11.	ČT 16. 11.	PÁ 17. 11.	SO 18. 11.
Antifona	1136	1741	1166	1181	1197	1768	1228
Žalm	784	786	783	784	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1315	1166	1182	1198	1769	1593
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1743	1170	1186	1201	1770	1232
Antifona k Zach. kantiku	725	1315	1170	1186	1202	1780	1593
Prosby	1140	1744	1171	1186	1202	1771	1232
Záv. modlitba	725	1315	1171	1590	1591	1592	1594
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	725	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1315	1176	1192	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1749	1180	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	725	725	1316	1180	1196	1211	726
Prosby	1135	1149	1750	1180	1196	1211	811
Záv. modlitba	725	725	1315	1181	1590	1591	726
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 11. listopadu, 2. prosince, 9. prosince, 16. prosince.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TEREZKA VE VATIKÁNU

Kirsten Piěch - Ilustrace Martina Špinková

Malá Tereška je s maminkou a babičkou na prohlídce ve Vatikánu. V davu lidí se jí najednou obě ztratí, a tak se na náměstí před chrámem sv. Petra ocitne úplně sama. Naštěstí potká Julia, který ve Vatikánu bydlí a dobře se tu všude vyzná – Julius se Terešce nabídne, že jí pomůže maminku s babičkou najít. Při společném pátrání se Tereška dovídá mnoho zajímavých věcí, protože Julius je výborný průvodce. Kniha je vytištěna na křídovém papíře.

Doron, váz., 144x190 mm, 48 stran, 119 Kč

NĚCO NAD NÁMI MUSÍ BÝT

Marie Svatošová

M. Svatošová se v pěti úvahách zamýšlí nad problémem, jak pomoci lidem hledajícím smysl života a přitom se zatím nesetkali s křesťanskou nadějí. Podobně jako v předchozích knihách, i zde autorka nutí čtenáře k samostatnému myšlení a vyvozování závěrů. Tentokrát jí v tom silně podpořili i autoři fotografií. Kniha je vytištěna na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 134x140 mm, 48 stran, 119 Kč

NEBOJ SE USNOUT, SILVIE!

Margareta Binderová - Překlad M. Houšková

Slovenská autorka M. Binderová, která se věnuje postiženým dětem, zachycuje v této knize svět umírajících. Nevidí jej černobíle, nemoralizuje. Otevřeně přiznává, že doprovázení smrtelně nemocného člověka není snadné. Ale zároveň potvrzuje odvěkou zkušeností, že taková služba je nesmírně obohacující, upřímně se z toho raduje a o svou radost se dokáže nevtrávným způsobem podělit.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 118x162 mm, 64 stran, 75 Kč

A ZDÁLO SE MU...

Anna Lehká

Autorka využívá svých bohatých zkušeností katechetky a v 15 krátkých povídkách vysvětluje Boží přikázání a vede děti k přemýšlení o nich pomocí jejich výtvarného zpracování.

Sypták, brož., zúž. A5, 68 stran, 89 Kč

JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT

(Modlitby za zemřelé)

Krátká osmidenní pobožnost za zemřelé, vhodná jak pro osobní modlitbu, tak i pro modlitbu ve společenství. Vytištěno na křídovém papíře.

Paulínky, brož., A7, 32 stran, 30 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.